

בעזה"ת
קונטרס

אמירה נעימה

דברי תורה
שנשמעו מאת
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

חג הפורים
שבת קודש פרשת כי תשא
תשפ"ד לפ"ק

יוצא לאור ע"י
מכון מל אורות
להוצאת ספרי רבוה"ק מסקאליע
שנת תשפ"ה לפ"ק

קונטרס זו וכל ספרי רבותינו הק'
ניתן להשיג

בבית המדרש בית יצחק סקאליע
1335 - 48th Street
Brooklyn, New York, 11219

(718) 686 - 0543

בעזה"ת

חג הפורים תשפ"ד לפ"ק

סעודת פורים

והאשה היתה מקשה לילד, ובהיותם חסידי אא"ז זצוק"ל, נסעה האם עם ה'באן' ל'ויליאמסבורג', ונכנס לאא"ז זצוק"ל להזכיר בתה.

כששמע אא"ז זצוק"ל ההזכרה, תיכף הרים שתי ידיים הוא הסתובב ואמר מזל טוב עכשיו נולדה בן. כך היתה הדרך של רפואה, על פי 'יודישקייט'.

וכך היה לפני המלחמה כאשר רוב דרכי הרפואה לא היו דרכים שלמעשה יכלו לעזור לבן אדם להתרפא, והביאו רק יסורים ולא יותר.

ואספר מעשה שהיה אצל זקני הרה"ח ר' יהודה אריה ליב צוויאק זצ"ל. אמנם לפני שאספר גופא דעובדא, אקדים נקודה אחת. דהנה בדורינו קשה מאד ללמוד איך להיות חסיד, ואיך שחסיד מדבר לרבי. כי כהיום נכנסים לרבי, ואומרים להרבי מה שמוטל על הרבי לעשות, ומה שהרבי יברך, ומה שהרבי

כשמביטים במגילה, רואים שכל ההנהגה הוא באופן של ונהפוך הוא. מתחלה היהודים מוזמנים ללכת לסעודת אחשורוש שהוא רשע גמור. ובאותה סעודה עצמו, הוא הורג את ושתי.

וזה גופא שלאחר שלא באתה ושתי לפני המלך, יעצו את אח להרוג אותה, הוא גם כן ונהפוך הוא, וכן היה נצחון ישראל, ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם.

ובזמננו יש להיום טוב של פורים חשיבות מיוחדת, כי בדורינו כל העולם כולו נתהפך. מה שצריך להיות ישר נהפך ונעקם לגמרי. ויהודים הכשרים צריכים להלחם נגד עולם שהכל נהפך ונעשה עקום לגמרי, ויש הנהגה של עקמימיות.

והנה, שמעתי עובדא באשה שהגיע עת לדתה ואמה היתה עמה בבית החולים.

יענה להשאלה. אבל לא זו הדרך להיות חסיד אמיתי. זקני הרב לייבל זצ"ל ידע איך להיות חסיד.

ומעשה שהיה כך היה. זקני היה לו בת שנחלתה מאד, וכמעט היתה גוססת. אמר זקני מה עושים כשיש גוססת בבית, מזכירים לפני הרבי.

זה היה ביום הושענא רבא, ונסע זקני עם ה'פיאקער' לגור, ונכנס אל הרה"ק בעל אמרי אמת זצוק"ל. פתח ואמר, רבי יש לי בת שגוססת, ואני מבקש מהרבי רפואה שלימה. והוסיף ואמר, הלא הרבי אמר שהתקט"ו תפלות שהתפלל משה רבינו ליכנס לארץ ישראל היה בהושענא רבה, וביום זה שפך משה רבינו את כל לבו בתפלה, ממילא היום זה עת רצון, ובכן מבקש מהרבי ברכה שתהיה רפואה שלימה לביתי.

האמרי אמת בירכה ברפואה שלימה, ואמר לזקני להביאה אל ה'פעלשער' שבעירו שיבדוק אותה. אשר זהו ממש בגדר ליצנות, כי מה יכול ה'פעלשער' לעשות, אלא שהאמרי אמת רצה להלביש הישועה בטבע.

הרי דבר ברור, שלא סמך זקני על הרופא ה'פעלשער', אשר כמעט לא ידע בין ימינו לשמאלו, אלא סמך על ברכת האמרי אמת, וכך היה בשנים קדמוניות, שעיקר סמיכת הדעת היתה על ברכת הצדיקים, ולא על הרופאים.

ובעובדא זו יש גם דוגמא, כיצד להיות חסיד. כי כשמתבוננים איך אמר זקני דבריו, ואיך שמסר הדברים להרבי, לא נכנס סתם ומסר קוויטעל עם 'ניקל' ואמר 'רבי, בתי זקוקה לרפואה שלימה, תברך אותה ברפואה שלימה'. ואחר כך לומר להרבי 'זייט מיר געזונט און שלום על ישראל'.

כי אין זה חסיד, אלא חסיד הכוונה למשהו אחר, הילוך של הכנעה ההתבטלות, תוך חכמה עמוקה, כמו שעשה זקני בהאמונה שלו, להמשיך להרבי כח הברכה, על ידי שהזכיר דברי הרבי עצמו אודות תפלות משה רבינו.

עוד דוגמא של חסיד, אחד מאנ"ש, הרב שמואל גליקסמאן ע"ה. היה חסיד נלהב שניצל במלחמה, וסיפר לי בעצמו שהוא תולה הצלתו במעשה שהיה.

בשנה שלפני המלחמה נסע לגור להיות נוכח אצל הדלקת נרות חנוכה של הרה"ק בעל אמרי אמת.

ובכן היה לו חשק לראות הדלקת נרות חנוכה של האמרי אמת, וטיפס על כלי גדול וחיכה וחיכה לראות את הרבי מדליק נרות חנוכה, פתאום נכנס האמרי אמת, והוא לקח את השמש ובירך ברכה להדליק נר חנוכה ושהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה וברח החוצה, אז הוא אמר בשביל זה באתי כל כך רחוק עם געגועים כאלו גדולים כדי שאשמע את כל הדלקת הנרות כהרף עין.

ובשעת הדלקת הנרות, היה דוחק כזה ודחיפות כאלו, שהעיפו אותו מעל הקיר סביב הרבי, ונפל סמוך להרבי, ובעל כרחו היה סמוך להרבי בשעה שהרבי בירך נר חנוכה, הוא עמד ופחד בהיותו עומד סמוך להקודש. הרבי אמר את הברכה והדליק את הנרות כהרף עין, ור' שמואל אחר כך הועף החוצה מהמקום שהוא עמד ליד הרבי.

נחזור לעניננו. באירופא היו כל החיים תלויים בהצדיקים, שהרי הרופאים היו חסרי מדע ואמצעי רפואה, ומי שהיה צריך לרפואה, סמך באמת על הצדיק שביקש ממנו ברכה, ולא על הרופא.

והוא אחז באמונה שלימה שמה שהוא ראה כל הקומה שלימה של הרבי בשעת ההדלקת נרות חנוכה אז, זה מה שהציל אותו מהמלחמה, והזכיה לראות את הרבי מדליק נרות זה היה הישועה שלו.

ומענין זה, כבר סיפרתי כמה פעמים עובדא עם חו"ז הרה"ק ר' אלימלך מטאהש זצוק"ל. היה יהודי שזוגתו נחלתה מאד, והגיעה עד שערי מות.

עוד מענין הדלקת נרות חנוכה של האמרי אמת, סיפר הרה"ק מקלויזענבורג זצוק"ל, שהיה לו קצת קורבת משפחה עם הרה"ק בעל אמרי אמת, כי אביו של האמרי אמת, הרה"ק בעל שפת אמת זצוק"ל, נשא בזיוו"ש נשא דודתו של הרה"ק מקלויזנבורג,

הוא היה חסיד של הרה"ק מטאהש, ובכן הגם שהיה באמצע הלילה של ימות

החורף, ובחוץ שררה מזג אויר קר, ושלג וכפור על פי האדמה, לקח הסוס והעגלה שלו ותיכף יצא לדרכו לטאהש.

הרה"ק מטאהש הרגיש ברוח קדשו בבואו של החסיד, וכשהגיע כבר המתין הרבי בעדו אצל דלת. נכנס החסיד ואמר, רבי אני צריך ישועה גדולה, אמר לו הרבי, אבל מדוע באת בלילה קר כזה, ואתה בעצמך סיכנת את חייך.

הכנים החסיד לתוך ביתו, עיטף אותו בכרים וכסתות והרגיע אותו, והוא אומר לטאהש'ער רבי את הצרה המאוד גדולה שלו, שזוגתו אווזת ממש סמוך ליציאת נשמה, ועל כן הוא נסע להרבי באישון לילה, להפקד בדבר ישועה ורחמים.

ואצל הרבה צדיקים מדור הקודם, היו להגבאי 'קאשקעטל ורעקיל', שהיו מונחים בביתו של הרבי, וכשהיה הגבאי מגיע לבית הרבי, היו לובש בגדים אלו.

כששמע הרה"ק בקשת החסיד, הוריד מעליו את ה'בעקישע' וה'רבי'שע' כובע שלו, ולבש ה'רעקיל' וה'קאשקעטל' של הגבאי. ושאל את החסיד כמו גבאי,

מה שמה של החולה, ומהו הבעיה. וכתב הרה"ק מטאהש קוויטעל בעד החולנית.

כיון שגמר לכתוב ה'קוויטעל', הוריד בגדי הגבאי מעליו, ולבש ה'רבי'שע' בגדים, הסתכל על הקוויטל ואמר שהשם יעזור שעד שתגיע הביתה תהיה לה רפואה שלימה, וכך הוה, החסיד חזר לביתו ועד שהוא הגיע לדלת הוא שמע שיש חיים בית, הוא נכנס, ומצא שלזוגתו כבר הוטבה מחוליה, והיתה לה רפואה שלימה.

ודבר נכון הוא לספר עובדא מחו"ז מטאהש בפורים, כי פורים היה היום טוב של טאהש, כל החולים וכל הלבבות השבורים וכל מי שהיה צריך ישועה היה מגיע לטאהש בפורים, כי ידעו שביום זה כחו של הרה"ק ר' אלימלך גדול מאד, להושיע בדבר ישועה ורחמים.

הרי שבשנים קדמוניות, כל העולם היהודי הסתובב סביב הצדיקים שהיו יכולים לברך בברכת רפואה שלימה, והכל ידעו שהרפואה תלויה בברכת הצדיק.

אמנם בזמנינו, נהיה שינוי מכל

הפילוסופיה של העולם. שעיקר האמונה הוא שרופא הוא זה שיכול לרפאות, והחולה הוא רחמנות, אשר עיניו תלויות ברחמי הרופא.

והשינוי הוא שינוי מאמונה עד קרוב למינות ואפיקורסות רח"ל.

אני זוכר אצל אא"ז זצוק"ל, נכנסו יהודים עם אמונה ובטחון כזאת, שהרבי יתן ברכה, ויהיה לחולה רפואה שלימה. בכל ערב, כשהיה אא"ז זצוק"ל מתיישב לארוחת ערב, היו מביאים לפניו הזכרות.

כי אא"ז זצוק"ל בעצמו לא דיבר בהטעלעפון, כי אם לאחיו ואחותיו. ובבית היתה דודתי הצדקנית הרבנית צביה בריינדל פינטשע ע"ה מרימה טעלעפון ועונה. ובשעת ארוחת הערב, כשהיה הטעלעפון מלצל, היתה מרימה הטעלעפון, וכותב שם החולה על פתקא, ומניחה הפתקא על השלחן סמוך לקערתו של אא"ז.

נו, כמה דקות אחר כך מצלצל הטעלעפון עם הזכרת עוד חולה אז מניחים עוד פתקא, אחר כך בא שוב

עוד פתקת, עד סוף הסעודה כבר היה עיגול של פתקים מסביב למרק וחתרכת העוף שהיה אוכל. והאוכל היה ספוג מאהבת ישראל, מההזכרות והברכות שבירך ברפואות וישועות.

עוד דוגמא של האמונה הפשוטה שבימים ההם. אא"ז זצוק"ל לא היה רגיל לומר דברי צחות. אבל פעם סיפר לי שהיה יהודי שפרנסתו היתה להיות שומר לילה ב"ווער הויז" גדול, וכל אחד כל אחד ידע שב'ווער הויז' יכול להגיע רח"ל רוצח גזלן, ולהרוג השומר.

והיהודי היה נוהג להגיע בכל יום ראשון עם קוויטל עם פדיון של 'פעני', להזכיר עצמו שהוא יעבור את השבוע בחיים, ושלא יהיו לו נזקים ושלא יהרגו אותו, ככה עברו כמה שנים, שהיהודי היה מגיע עם הקוויטל וה'פעני', ומעולם לא היה לו שום נזק ושום רציחה הוא חי את כל שנותיו. וסיים אא"ז סיפורו, שהיהודי ההוא לא התחשב עם 'אינפלאציע'.

אחי הרב ישראל מרדכי שליט"א סיפר לי, שפעם נסע בעראפלאן לארץ ישראל, וישב וישב לידו אברך, ובני ביתו

זצוק"ל - ועל פי הפרטים שמסרתי לו אודות משפחת טעמעשעווסקי, הסכים להשידוך.

ור' ראובן עצמו זכה לישועה למעלה מן הטבע אצל אא"ז זצוק"ל, שבילדותו היה לו מחלת העינים הנקרא 'דיסלעקסיק', שעניו ראו להיפוך. ואביו הביאו לאא"ז זצוק"ל, ואמר לו אא"ז זצוק"ל, 'קום אהער מיין קינד', והעביר ידו הקדושה על מצחו הלוך ושוב, ובזה נתרפא ממחלתו, ומאז רואה כאחד האדם. זה נקרא רופא טוב, זה נקרא רופא טוב.

אוי אוי אוי, אם היו לי היום רופאים טובים כמו אא"ז זצוק"ל, היה היה מאוד טוב.

ופעם בא אחד לאא"ז זצוק"ל, ואמר לו שבדקו אותו, ומצאו בו המחלה הידועה רח"ל, באופן הכי גרועה. אמר לו אא"ז, הלוך ושוב כאן בחדר. כן עשה האיש ההוא, ואא"ז הביט עליו בשעת הליכתו. אז אמר לו שילך שנית לבית החולים, שיבדקו אותו שנית. כן עשו, אבל לא מצאו מאומה, ואמר היהודי, שהרופאים

ישבו בריחוק מקום, וביקר מהאברך אם אפשר להחליף מקומות, אמר האברך שאינו יכול, משום שהוא מוכרח להיות קרוב למקום שהוא יושב שם.

שאל אותו הרב ישראל מרדכי, הרי אנחנו עומדים לנסוע י"ב שעה, מה שמך. השיב האברך, שמו ראובן שראן הי"ו. ואני הייתי השדכן של בנו לבתו של ידידינו הרב כתריאל טעמעשעווסקי הי"ו.

והדרך שנעשה השידוך, כי בזמנינו כשיש בן או בת בעונת השידוכים כותבים 'רעזומיי', והוא רשימה ארוכה כמו צוואה, מה שהוא עכשיו, ומה שעתיד להיות, לאיזה ישיבות הלך, החברים שהוא הכיר וידע וכן הלאה.

והרב כתריאל כתב בתך הרשימה אודות בתו, שכדי לברר יותר פרטי המשפחה, אפשר להתקשר עם האדמו"ר מסקאליע, וכתב שם מספר הטעלעפון שלי.

ובכן התקשר אלי ר' ראובן שראן - ואני לא האמנתי מי שמדבר עמי על הטעלעפון, כי הוא היה חסיד של אא"ז

לא הבינו איך ששייך להיות כדבר הזה, שהוא נקי מכל מחלה, זה נקרא רופא טוב.

ובזכות אבותי הק', היה לי מעשה מעין זה לאחרונה, שהיה יהודי, שהרופאים דנו אם לעשות בו ניתוח אחת שני ניתוחים או שלשה ניתוחים, או אולי לא לעשות ניתוח כלל.

וחבורה שלימה של רופאים עמדו ומרטו שערות ראשם איך לעשות ומה לעשות, ואני אמרתי את הדעה שלי שיש לעשות ניתוח אחת, ובאותו ניתוח לתקן כל השלשה נקודות שצריכים תיקון, בקיצור כמה שעות לפני הניתוח הם כולם הגיעו למסקנה שצריך לעשות את כל השלוש נקודות שצריך לעשות בניתוח אחת, ויהיה לו רפואה, וב"ה הוא בריא ושלם והכול ב"ה בסדר, זה רק מהכח של של אא"ז צוק"ל.

כי הכוחות של אא"ז צוק"ל היו נפלאים מה שהוא המשיך ישועות למעלה מהטבע ליהודים.

וכך היה בשנים קדמוניות, וכך היה אצל אא"ז צוק"ל. כי בימים ההם, היו

הצדיקים הרופאים והצדיקים היו הבעלי אמונה, הם הנהיגו את הדור עם ישועות ורפואות.

אבל בזמנינו נהפכו הדברים, שהרבי נשאר עם ה'פעני', אבל לרופא נותנים אלפי דולרים. ואינני מבין איך שזה הולך. כי כדי לזכות לרפואה מן השמים צריכים לאמונה, ומעתה נתבונן, למי נותנים ה'פעני' ולמי נותנים אלפי דולרים. ונמצא שהאמונה שוה 'פעני', והרופא שוה אלפי דולרים, ואיך נוכל לקוות לישועה.

כי בזמנינו העולם התהפך כמו פורים, פורים מרדכי נהיה המן והמן נהיה מרדכי, סדרה חדשה של מה שצריכים לעשות, ואיך שיש להוושע. ובמשך השנים נחלשה האמונה בצדיקים, ונתחזקה האמונה ברופאים. ואני רוצה להיות עקשן, ולומר שאין הרופאים מכוונים לטובה, אלא הם ררוצים עוד כסף וכסף ועוד כסף.

וכבר לפני המלחמה, כשהיו המקומות הגדולים בגרמניה, שלמדו שם את כל החוקים של הבריאה, התחילו להאמין

בהרופאים. ואחר כך הגיעו לאמערקא, והתחילו לומר, אני אלך לרופא ואתן לו אלף דולר בודאי יהיה למטופל רפואה.

ואחר כך היו אומרים, הרי ידוע שבאירופא היו נוהגים ללכת לפעמים לרבי קוויטל שתהיה לו ישועה ורפואה, וכמו שהיו רואים תמיד אצל אא"ז זצוק"ל שבמצבים הכי קשים ראו רפואה שלימה. ובכן גם אלך לרבי ואתן לו קוויטל עם שמונה עשרה דולר ואזכיר הילד לרפואה שלימה.

ברוך ה', יש לנו בזמנינו חברי הצלה, שהם נלחמים לילות שלמים להציל נפשות ישראל, ומודים להשי"ת כזוכים לעבור לילה בשינה.

ואכן בכל לילה שומעים הקולות וברקים של הצלה שהולכים לבתים להציל יהודים מדברים שמעוררים כאב לב, וכל הדברים שההצלה פועלים הוא באמת דבר נורא.

הטעלעפון להזכיר לפני הרבי, שדרך משל, משה בן יהודית היה לו התקף לב, ומה שעשו או שיעשו בית החולים, ומזכירים אצל הרבי לאחר שנגמרו כל הדברים.

כי דבר ברור, שבדורינו הוא להיפוך ממה שהיה בדורות שלפנינו, כי בדורינו אין הרבי נחשב לרבי אצל העולם, כי כאמור, להרבי נותנים קוויטעל עם פדיון של עשר דולר, ואחר כך הולכים לרופא הגדול שמשלמים מאות אלפי דולרים לרפואה לישועה שהרופא יביא.

כך מאמינים בהרופאים, עד שהרופאים עושים עוד טעות ועוד טעות, ומגיע החולה, או הורי ילד החולה למסקנא, שמוטב היה לו לתת הקוויטעל עם פדיון של אלף דולר לרבי וצדיק, כי ברכתו תועיל יותר מעצותיהם ותרופותיהם של הרופאים. והרבי כבר יעשה מה שיעשה עם האלף דולר, ישתמש בו לצרכי ביתו או יתנו לצדקה.

אא"ז זצוק"ל היה מדקדק מאד במעויות, וגם במעות הפדיונות שקיבל עם קוויטלעך. ופעם

אבל קובעים המסקנא מה לעשות על פי הוראות בית החולים, ורק לאחר שנעשו כל המעשים מרימים את

כשהייתי אצל אא"ז בקאונטרי במלון אשל, לקח כסף שקיבל כפדיון עם קוויטל, הפריש חלק אחד מהכף, ואמר זה המעשר, והכניסו באחד מכיסיו. שוב הפריש עוד חלק, ואמר זה צדקה, והכניסו בכיס אחר. ועל העודף אמר זה שלי, והכניסו בכיס אחר.

הזהירות של אא"ז בעניניו ממונות היה להפליא. פעם בקיץ נפלה צלחת קטנה על הרצפה ונשברה. אמר אא"ז להמשב"ק, שילך לבעל הבית וישאל אותו כמה הצלחת עולה, כדי שיכול אא"ז לשלם הנזק.

אמר הבחור המשב"ק, רבי זה מגיע עם החבילה, זה מגיע ביחד, מי שמתאסכן במלון ומשלם תקלין טבין, עם נשבר נשבר צלחת הרי זה נכלל בהשכירות. השיב אא"ז, אינני רוצה ללכת לגיהנם בגלל צלחת קטנה.

אא"ז לא רצה לקבל הדברים, עד שהגיע למסקנא להתקשר עם הגאון ר' משה פיינשטיין זצ"ל, ולשאול אותו מהו ההלכה. כך עשה המשב"ק, ואמר לרבי משה אני כאן במלון עם הרבי

מסקאליע, נשברה צלחת קטנה והוא רוצה לשאול שאלה אם הוא חייב לשלם על הצלחת, אז רבי משה אמר אין שום ספק בעולם שכששוכרים חדר ונופלת צלחת שפטורים לכל הדיעות.

אפילו הכי, אא"ז החמיר על עצמו, וצוה על המשב"ק, שילך לבעל המלון, ששמו מר וויינבערגער ע"ה, וישאל אותו כמה הוא מחיר של צלחת, וישלם לו על הצלחת.

ובדרך אגב, אספר דבר צחות שאמר מר וויינבערגער. פעם התרעם אחד מהאורחים במלון, שהמלון נקרא אש"ל, ראשי תיבות א'כילה ש'תיה ל'ינה, וכאן לא נותנים אכילה כדבעי, לא נותנים שתיה כדבעי, אין הלינה נעימה ביותר.

השיב מר וויינבערגער, אצלי אש"ל הוא ראשי תיבות א'זיר ש'מש ל'בנה, ואת זה יכולים לקבל כמה שרוצים.

ואספר עוד מזכרונותי במלון אשל, ואיך שהיה אא"ז מחמיר על עצמו לפנים משורת הדין. כשהיה אא"ז שם במלון, היה אוכל רק מאכלים חלביים או דגים,

ולא רצה לאכול מבשר עוף שהגישו במלון, הגם שהיה בתכלית הדקדוק והכשרות, וגדולי הרבנים היו מתאסכנים שם, ואוכלים המאכלים בלי פקפוק.

אבל אא"ז החמיר שלא לאכול שם בשר. וגם בשבת קודש היתה סעודתו מין גבינה יבשה, שנקראת 'פאט טשיעז' והוא דומה ל'קאטעדש טשיעז' חתיכת דג, וזה היה שבת בשבתו.

ובשאני הייתי שם עם אא"ז, שאלתי אותו האם מותר לאכול מהשחיטה שממנה קונים העופות. השיב לי אא"ז, 'אתה יכול לאכול לכתחלה מהשחיטה, אבל אני מפריש עצמי לחומרא לא לאכול'.

וכך עבר על אותן שבתות, כשעיקר מאכלתו לחמניה וקצת 'פאט טשיעז', אשר הוא כל כך יבש עד שהיה שיין להיחנק והיה לו טעם גרוע מאד, ואני טעמתי אותו וממש לא יכולתי לסובלו, אבל זה היה האוכל של אא"ז לסעודות שבת עם קצת עוף.

דברנו על החשיבות המיוחדת שיש להיום טוב של פורים

בזמנינו, כי בדורינו כל העולם כולו נתהפך. מה שצריך להיות ישר נהפך ונעקם לגמרי, ויהודים הכשרים צריכים להלחם נגד עולם שהכל נהפך ונעשה עקום לגמרי.

ובמשך הדורות העקמימיות נשתלשלה יותר ויותר, עד שהגיע היצר הרע למצב כזה, שאין לו סבלנות וכח להתגרות באיש יהודי יחיד, אלא הוא רוצה לעשות מאות חורבנות בפעם אחת, ולעשות אלפי ואף מליוני קרבנות בבת אחת.

ובכן המציא היצר הרע חידוש שמבריאת העולם ועד לא היה עדיין יצר הרע כמו 'טעכנאלאגיא'. בלילה רואים ילד בלילה במטתו, וקמים בבוקר המחרת ונעשה ילד אחר, הפנים שונות הבני מעים שונים, כל הילד השתנה, וזה לא אותו ילד שהוא ראה אתמול. אלא התהפך זה מציאות אחרת, וזה מחמת שנגע ופגע בכלי 'טעכנאלאגיא'.

והנה, הדבר הקטן שיש בגוף האדם שעושה את האדם לאדם, נקרא בשפת ענגליש בתואר 'די ען עי'. אמנם מחמת

'טעכנאלאגיא' שייך שתשתנה 'די ען עי' של האדם, עד שנעשה אדם אחר ומציאות אחרת לגמרי.

והחכמים הרשעים ימ"ש יצרו אפשרות שיוכלו לקחת 'די ען עי', ולהפך את זה לצורה אחרת, והאדם הוא לא אותו אדם שהיה אתמול, הוא אדם חדש.

והם רוצים רק את הדרכים שלהם לעקם את ה'די ען עי', להיות אדם חדש, שיש לו דמות אחרת והוא משהו אחר לגמרי.

והוא פחד נורא שה'טעכנאלאגיא' יכלה לשנות את הבן אדם שהוא יהיה בן אדם אחר, הס"ם ימ"ש לקח את הכח של ה'טעכנאלאגיע' ועשה שינוי לעצם הבן אדם, שכשהוא מסתכל ב'טעכנאלאגיע' הוא רואה מציאות אחרת הוא רואה ידיעה אחרת, וזה משנה את הבן אדם לגמרי, שהוא לא יודע את מי הוא רואה, ומי הוא בעצמו, לגמרי בהול, לגמרי עקום, והוא לא הבן אדם שהיה.

וזה החורבן של ה'טעכנאלאגיע' שיוצאים מגדר בני אדם, הוא לא כבר אינו אותו אדם שהיה, והוא אינו אותו

אדם שברא השי"ת, אלא הוא אדם חדש אשר תיקף מגיעים לו מחלות חדשות.

ורודפים אחרי הכלים ברחוב 'מיט פארגלאצטע אויגן', והוא רץ הלאה עם הכלי, ואפילו אברכים חסידיים, רבוננו של עולם, אתה לוקח את עצמך, ומשנה את עצמך ל'די ען עי' חדש, ומציאות חדשה של בן אדם.

והאדם הורג את המציאות שלו, שהמציאות שלו זה לא המציאות שהיתה, אלא זה מציאות חדשה, ויש לזה כח מושך שמושך ה'די ען עי', שגורם שהאדם יחשוב אחרת ילך אחרת יהיה אחרת, והוא לא יכול להיות אותו אדם כמו שהוא היה לפני כן, כי הוא אדם עם סדר חדש הנקרא 'קאד', וה'די ען עי' יש לה 'קאד' חדש, והוא כבר לא האדם שהוא היה.

אין עוד דבר כמו השינוי של המקור של האדם, ואי אפשר שהוא ישאר אותו דבר, אחר שנעשה מכושף ומתסכל על הדברים הכי גרוועים.

הוא מסתכל על רציחה, רבוננו של עולם

איך אתה יכול להסתכל על מעשה רציחה, איך אתה יכול להסתכל על תמונות שהם בלתי קדושה. ומחמת זה, כשנעמדים להתפלל שמונה עוברת המחשבה רעה המחשבה זרה, אתה מדבר הרי לרבונו של עולם, אחד יחיד ומיוחד, ואיך שייך שיעברו במחשבתך מחשבות כאלו.

הגה"ק בעל חפץ חיים זצוק"ל, כשהיה לו חולה בבית היה עולה על המדרגות והיה מתפלל, וכשהיה יורד, כבר היה להולה היה רפואה.

כי הרפואה האמיתית היא האמונה, זה וכל אלו שח"ו נכשלו בהכלים, הכלים מושכים אותם כמו מושכים חמור, שמתחילים למשוך אותו באף ומושכים אותו, ככה מושכים את האדם בקצה האף, עד הוא אדם חדש הוא מציאות חדשה.

האם אין אתה רואה מה שהוא עושה לך, האם אין אתה רואה שהיית נקרא 'משה' או 'יעקב' ועכשיו קוראים לך בשמות אחרות, בלתי ידועים לי. כי הוא עשה עצמו לאדם אחר לגמרי, וכבר אינו ראוי לשאת שם קדוש. ובלי שום

שאלה, החורבן של עיקבתא דמשיחא זה 'טעכנאלאגיע'.

ואני לא אומר את זה בתורת מוסר, אני אומר את זה בתורת מציאות, שאברך ובחור שנדבקים לשינוי של ה'די ען עי', שהמכשיר מוציא את הרוח הטומאה והחורבן לתוך העיניים שמסתכלים עליו ומשנה את המציאות למציאות אחרת.

ולכן הענין של שמירת העיניים כל כך גדול, כי שמירת העיניים משאיר את האדם להיות מה שהוא, אם אין שמירת העיניים אז האדם משתנה לעבודה זרה שהוא ראה, ונדבק לצרה הנורא של הס"ם בעצמו, שהורג בכל יום אלפי אנשים.

ומידי שנה בשנה במסיבת 'עזר נשואין' אנחנו מנצלים ההזמנות לדבר על אודות חינוך. גם ביום של ונהפוך הוא, ראוי שנייחד הדיבור לענין זה שאנשים רגילים ומסודרים נהפכים להיות אנשים שלגמרי ונעקרים מהמהות שלהם ומהעצמות שלהם, ונעשים אנשים אחרים לגמרי. הוא נהיה אדם אחר, הוא מדבר כמו אדם, ואינו אותו האדם שנולד לאביו ולאמו.

ובגמרא נדה (לא.) מבואר איזה חלקים של הולד נותן האם, ואיזה חלקים נותנת האם. אמנם על ידי ה'טעכנאלאגיע' זה זה מתהפך לגמרי, והאדם נשאר קרבן חטאת לעולם, מחמת ראיית ושמיעת מראות הטמאות לגמרי.

ומה שאנחנו מדברים, הרי זה לטובתך, כי באמת מה איכפת לי במה שאתה עושה, אלא עליך להסתכל בעצמך, איך אתה משתנה, גם כשרואים איה דברים קטנים משתנים דרך הראיה, ועוברים ח"ו על לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם (במדבר ט"ו ל"ט).

כששאלו בני משפחת אביחצירא מאין הגיע להם הכח הזה, שיכולים לפעול מופתים. וכולם ענו את אותו תירוץ שמירת העיניים. כך אמר הרה"ק רבי מאיר אביחצירא זצוק"ל אביו הרה"ק רבי ישראל אביחצירא, ולהבחיל"ח רבי דוד אביחצירא שליט"א, כולם ענו שמירת העיניים.

כי מה שהעינים רואות נכנס לעצם מוחו של הבן אדם, ומשנה את המציאות של האדם, איך שאדם מסתכל על דבר איך

אדם נהיה מעצמו הוא משנה את כל ההלוך ילך, לך לרחוב ותראה איש ואשתו ששתיים מדברים בשתי 'טעלעפונים', זה הרי ממש ליצן ליצנות, מה שרח"ל ה'טעכנאלאגיע' עשתה לאנשים.

ואם תחשבו שהיצר הרע כבר סיים העבודה המתועבת שלו, לא כן הדבר, אלא עוד יגיע זמן שיהיה עוד יותר 'טעכנאלאגיע' ממה שיש היום, כי זה כל החיים שלהם, המבט של ה'טעכנאלאגיע' הוא כל כך חזק שלא יוכלו לזוז מכאן לכאן בלי ה'טעכנאלאגיע'.

ואי אפשר להשיג כלל ההשפעה שיש לכח הטומאה של ה'אינטערנעט', הם חושבים שהם עוזרים לאנשים, ובאמת הם מחריבים אנשים. כמה חלאים נהיים מהדברים האלו, חלאים נהיים מהשינוי של ה'די ען עי'. וכיון שכבר נעשה ההשתנות, הוא כבר נשאר ככה וזה ממשיך כך, ואי אפשר לעשות כלום אחר כך, נטבעים בהקדירה הגדולה של ה'טעכנאלאגיע' ואי אפשר לצאת משם, וצריכים מסירות נפש לצאת משם.

המשך דברות קודש, לפני קריאת ה'קוויטל' כללי, של אנ"ש שקבלו על עצמם גדרים

וסייגים בעיניי 'טעכנאלאגיע'

בל אחד מחקילה הקדושה שרשם לעצמו כאן גדרים וסייגים מול נסיון הטכנולוגיה, השם יברך את כולם במנוחת הנפש ומנוחת הנשמה, שהם יזכו שתהיה להם שמירת העינים, ויזהרו מלקנות כלי שאפשר להגיע ממנו להשחתת האדם להשחתת הנפש.

אבל אחר כך כשאחד הולך ומשחית את עצם המציאות של עצם הנפש שלו, על ידי כח ה'טעכנאלאגיע', והוא כבר כאן בעולם הזה, הוא לא יכול לעשות שום דבר. שהרי כבר אינו אותו אדם שהסכים להיות, אלא נהפך להיות אדם אחר לגמרי.

כי זה הנסיון הכי גדול בדורנו, כי אחר כך רציחה אינו כלום, ועבודה זרה אינו כלום, הכל נהיה לכלום, ונהפוך הוא.

הקב"ה ראה בתחלת הבריאה מריש כל דרגין ועד כל סוף דרגין, מה שעתיד לקרות והכניס כח של אמונה בקרב היהודים, הכח להחזיק את עצמנו שלא להתהפך להיות האדם לאדם חדש, אלא להתחזק עם הנקודת האמת ואמונה, עם הנקודה של המציאות שהקב"ה רוצה, שלא להתהפך להיות אדם אחר, אלא להיות האדם שהקב"ה רוצה, האדם שהקב"ה ברא.

ואיתא שלפני שנולד האדם, מעבירים לפניו כל מה שעתיד להיות לו בעולם וענן המילואים שייך דוקא אצל בני ישראל, כדאיתא בספה"ק אבני המקום

(אבן הראשה אות ע"ח), שבלשון הקודש יש מילוי להאותיות, מה שאין כן בשאר לשונות, עיי"ש. ועל כן שמו של המ"ן במילואו כזה, ה"ה מ"מ נו"ן, הוא גם כן אותיות המ"ן, להראות שלהסטרס אחרא אין מילואים.

ועל זה כתיב וימלא המן חמה, היינו שהתמלא בחימה עם כעס חזק כי אין לו את המילואים של האל"ף בי"ת.

ועל כן אצל אומות העולם, קוראים אות הראשון 'עי', ואות השני 'בי', ונקראים בשאר לשונות בשמות ארות, אשר כולם מורים על זה שאין להאות מילוי. אבל כששואלים לילד יהודי ששואלים אותנו מה אתה לומד אל"ף בי"ת.

ועל כן איתא בספר יצירה (פ"ד מט"ז) שכל אות נקראת אבן, ואבן את בונה בית אחד, שני אבנים בונים שני בתים וכו'. בתים היינו תיבות, ועל כן אלף בית נקראת כן, כי מכל אות שבאלף בית, שייך לבנות בתים, כיון שיש כמה אותיות בהמילוי.

ווא"ז זצוק"ל ביאר דברי הגמרא (יומא כב:) רבי יונתן רמי, כתיב והיה מספר בני

ישראל כחול הים, וכתיב אשר לא ימד ולא יספר, לא קשיא כאן בזמן שישראל עושין רצונו של מקום כאן בזמן שאין עושין רצונו של מקום. והקשה שהרי אפשר להתהפך להיות עושה רצונו של מקום, על ידי רגע אחד של תשובה.

ותירץ, שהכוונה להאיכות של בני ישראל, כי כל ישראל יכול להיות שקול כנגד כמה יכול להיות שקול כנגד אלף חמשים אלף ומאה אלפים, ועל כן אין מספר להם באיכות. ולדרכנו הכוונה, שבכל מילוי שיש באותיות שמו, הולכים ונמשכים לצירופים רבים וחדשים.

ובכן נעשה כלל ישראל, אשר על זה הכלל ישראל מחכה הקב"ה שיבוא הבית גואל צדק, ויעקב ה'עי בי' - שפת האומות אשר זה טוב וראוי לבהמות ביער, אצל יהודים אומרים אל"ף בי"ת, כלומר בית שיש בו אלופו של עולם, בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ.

ואני מקוה להשם זה מילים, אינני משתדל לעשות שינויים של עצמו, אני לא משתדל לעות פעולות שהם הפך רצון הבורא, אבל לית מאן דפליג

שהאנשים שקיבלו על עצמם גדרים וסייגים מול ניסיון ה'טעכנאלאגיע' נושעו בישועות מן השמים.

כאן קרא רבינו שליט"א הקוויטל מתוך שימחה ועונג.

רבותי בכל שם, אני מקבל עוד חתיכת חיות ועוד חתיכת חיות, והוא 'געוואלדיג'.

ובאותו זמן רשמו עצמם על הגדרים והסייגים מול ניסיון ה'טעכנאלאגיע'.

השי"ת יעזור, עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, ה' עוז לעמו יתן ובאמת זה רושם יפה של שמות, אי"ה

ה' יברך את עמו בשלום.

בעזה"ת

שבת קודש כי תשא

תשפ"ד לפ"ק

ליל שבת קודש

שלום זכר של בן הרב מרדכי זואגל הי"ו

ובן הרב יוחנן בלייער הי"ו, חתן הרב מיכאל אריה גאנץ הי"ו

וידבר ה' אל משה לאמר, כי תשא באורייתא, הלא הוא יתברך אין סוף.

את ראש בני ישראל לפקדיהם

ונתנו איש כפר נפשו לה' בפקד אתם ולא

יהיה בהם נגף בפקד אתם. פירש"י כי

תשא, לשון קבלה וכו'.

אלא על זה מרמז להרוצה להשכיל

ולדעת איזהו דרך ישכון אור, דזה ידוע

שהקב"ה היה מצמצם כחותיו באותיות

הקדושים, והחיות של כל העולמות הם

מהאותיות הקדושים, דהיינו אותיות

של כל הדברים, כמו למשל מצות

ציצית אותיות ציצית.

איתא בספה"ק מעיין החכמה [להרה"ק

ר' אשר צבי מקארעץ זצוק"ל, תלמיד

המגיד ממעזריטש זצוק"ל] בפרשתינו

וזל"ק, לכאורה יש לדקדק, מהו לשון

כי תשא, היה צריך לכתב כי תמנה. ועוד

מהו לשון כי, שהוא לשון ספק, הלא

השי"ת צוה למנות אותם בלי ספק.

ועוד מהו לשון ראש, וכי דרך למנות בני

אדם בראש דוקא.

לכן צריך האדם לראות אם הוא מדבר

האותיות, הן בתורה או בתפלה או

עושה איזה מצוה, אזי צריך לעורר

החיות שבתוך האותיות [דרך משל,

כשאומר מודה אני לפניך מלך חי וקיים,

לא מספיק לכוון רק פירוש המילות,

אלא צריכים לכוון גם לעורר החיות

הפנימיות שבתוך האותיות].

אמנם נראה לפרש בהקדם דברי הזוהר

הק' (ח"ב קסד:) קודשא בריך הוא אתעטף

באורייתא וברא עלמא, ולכאורה האיך

שייך לומר בורא יתברך אתעטף

שהאותיות מצד עצמם נקראים דמות,

ומה שכתב שעל ידי עטיפת ציצית שהיא בחינת מקיפין, הכוונה שיש עצם חוטי הציצית, והטלית שבה תלויים הציצית, והטלית היא בחינת לבוש ומקיף שמקיף את האדם.

ובזה יש לפרש מה שאמרו חז"ל (ר"ה יז): נתעטף הקב"ה כש"ץ ואמר, יעשו לפני כסדר הזה ואני מוחל להם, כי במה שנתעטף הקב"ה כש"ץ, כלל כל הבריאה כולה בעטיפה זאת, לרמוז שעל ידי שמסתכלים בהחיות של האותיות, מגלים שהאותיות כוללים כל הבריאה כולה.

ונמצא שהאותיות כוללים כל העולם כולו, ועל ידי שמסתכלים ומשיגים שבתוך האותיות יש חיות אלקות, אין רק דמות, שהוא לשון של עבודה זרה, אלא יש צלם אלקים בתוך האותיות..

ואחר שמתעטפים בציצית, שהוא בבחינת מקיפין כנ"ל, מקיימים מצות תפילין. ובהמשך דבריו מבאר המעיין החכמה מצות תפילין וזל"ק, ולאחר כן מצות תפילין שהיא התקשרות והתדבקות.

והחיות שבתוך האותיות הם נקראים צלם, וצריך אדם להמשיך החיות שנקרא צלם בתוך האותיות, ואם לא ממשיך החיות בתוך האותיות, אזי נשאר ח"ו דמות בעצמו, ודמו"ת יש בו אותיות מו"ת, לפי שהאותיות נשארו בלא חיות ח"ו.

ולכן המצוה הראשונה שאדם עושה בבוקר, היא עטיפת ציצית, שהיא בחינת מקיפין, וצריך אדם להקיף את עצמו כדי להסתכל באלקות שבכל הדברים, עכל"ק.

והכוונה במה שכתב שאם אין חיות בהאותיות נשאר רק הדמות. כי לכל מצוה יש מדה מסויימת וצורה מסויימת כיצד שהמצוה צריכה להיות נראית, וזהו דמות המצוה אשר הוא מצד עצם אותיות המצוה. ועל גב זה יש חיות האותיות, שהוא החיות של המצוה ההיא.

ויש להרחיב דברי קדשו, על פי מה שכתב רש"י (במדבר ט"ו ל"ח) ציצית על שם וראיתם אותו, כמו (שיה"ש ב' ט') מציץ מן החרכים. ובוזה יובן יותר הטעם שעל ידי ציצית יכול להתסכל באלקות שבכל הדברים.

מוח הדעת, שעל ידי זה לעולם לא יפרדו. ומוסיף על זה המעיין החכמה, שלכן כל הד' מוחין מיוחדים בבית תפילין של יד, להבטיח שחכמה ובינה לעולם לא יפרדו.

והנה, אא"ז מהרב"פ בספה"ק דברי ברוך (אבות פ"א מ"ג) ביאר המשנה (שבת ב.) יציאות השבת שנים שהם ארבע, י'ציאות ה'שבת ראשי תיבות י"ה, עיי"ש איך מפרש בזה המשך המשנה.

ולדרכנו כוונת המשך המשנה, שתים שהם ארבע, כי אותיות י"ה הם כנגד חכמה ובינה, והם שהם שני מוחין, שהן ארבעה, כי יש מוח הדעת, הכולל חכמה ובינה, כדי שיהיו תרין רעין דלא מתפרשין, ודו"ק.

מעתה חוזר המעיין החכמה לביאור מאמר הזוהר, קודשא בריך הוא אתעטף באורייתא וברא עלמא וול"ק, ונחזור לענין ראשון, שצריך אדם להתעורר חיות. וזהו אתעט"ף, אות ע' שהוא עי"ן, מרמז על הסתכלות, ששם הקב"ה בתוך האותיות, אלא שהיה גנוז, וזהו אות ט', מרמז על הדיבור, היינו

זה, וראית את אחורי ופני לא יראו, ודרשו חז"ל (ברכות ז.) שהיה מראה הקב"ה למשה קשר של תפילין, היינו ההתקשרות של תפילין, שהתפילין של יד היא נגד הלב, ותפילין של ראש היא נגד המוח.

ולכך תפילין של ראש ארבעה פרשיות בארבעה קלפים, ובתפילין של יד בקלף אחד ד' פרשיות, שעל זה מרמז שיש ארבעה מוחין שבראש, היינו חכמה בינה ודעת, ובדעת נכלל חכמה ובינה, ולכך הם ארבעה מוחין, אלא שמבקורם הם תרין רעין דלא מתפרשין (זוה"ק ח"ג ד.).

ואם נתקו ממקורם אל הלב, יכול להיות ח"ו נפרדים, ולכך צריך התקשרות יתירה, לפיכך תפילין של יד ארבע פרשיות שלה צריך להיות ביחד בקלף בבית אחד, ודו"ק היטב כי הוא עמוק עמוק מי ימצאנו, עכל"ק.

ביאור הדברים, שקיום העולם הוא על ידי החיבור והיחוד התמידי של של חכמה ובינה, שהם לא מתפרדים לעולם, ואילו היו מתפרדים, היה חורבן העולם ח"ו. ועל כן שניהם נכללים במוח השלישי, שהוא

כשאדם מדבר צריך להמשיך החיות בתוך האותיות, בשעה שהוא מדבר [וגם ע' מרמז לציצית, שהוא לשון התכלות, כנ"ל ואות ט' לתפלין, שנקראו טוטפות].

וזהו מכל מלמדי השכלתי (תהלים קי"ט צ"ט), היינו שאני מסתכל בלימודי שאני לומד תורה, אז רואה אני לעורר החיות הכוללת שבתוכי.

והחיות של כל הדברים היא אות ש' כזה ש' שיש בה שלש קוין, שזה מרמז על שלשה דברים העולם עומד (אבות פ"א מ"ב), והקו התחתון הוא כעין קו"ף, רמז על מאמרם ז"ל (ר"ה כו:), כמה דכייף אינש טפי מעלי. וזהו לשרקה בני אתונו (בראשית מ"ט י"א) היינו שצריך האדם להיות בונה האותיות הקדושים להעלותם אל אות שי"ן.

וזה חידוש נפלא מאד, שהשורש כל חיות האותיות הוא אות ש'. ובזה יש להבין מנהג העולם, כשאנשים משוחחים ורוצים להשתיק אותם, אומרים "ש", כי אות ש' היא שורש האותיות, ועל ידי שמעלים כל האותיות

להשורש והחיות שלהם, משתקים העולם, שלא יהיו להם אותיות במה לדבר.

והנה, כתיב (בראשית כ"ו כ"ג) ויעל משם באר שבע, ופירש אא"ז זצוק"ל בדברות קדשו אצל שלחנו הטהור, שפסוק זה מרמז למצות תפילין, כי בבית תפילין של ראש, מצד אחד יש ש' שיש בה ד' ראשין, ומצד השני ש' שיש בה ג' ראשין, בסך הכל יש ז' ראשין כנגד הז' ספירות.

וזהו ויע"ל נוטריקון ו'קשרתם ל'אות ע'ל י"דך (דברים ו' ח'), היינו תפילין של יד, משם באר שבע, היינו תפילין של ראש.

ובזה יש להבין מה שאמרו חז"ל (ברכות ו.) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, אלו תפילין שבראש, כי כשאומות העולם רואים תפילין של ראש, משיגים קצת ששורש חיות הכל הוא אות ש', וחץ מזה הכל עפר ואפר בטלים ומבוטלים, שפיר יראו ממך כל הגוים, והבן.

וממשיך מעיין החכמה וזל"ק, וזה ויקחו לי תרומה (שמות כ"ה

ב), ואיתא בזוהר הק' (ח"ג קעט:), צירוף תור"ה מ', היינו שצריך להבין שאות מ' רומזת על מדת מלכו"ת היא באותיות התורה, ואם יש לו חסרון ח"ו, אזי צריך להבין שהוא פגם באותיות התורה, לכך בא לו החסרות, מחמת שאינם מאירים לו האותיות התורה.

וצריך האדם לתקן תיקון גמור, על ידי שידע אינש בנפשו איזהו חטא גרם לו כל זאת, ויודע אותיות שנפגם, וצריך לעסוק באותיות שנפגם בתורה ובתפלה באותן האותיות, ויעורר החיות שבתוכם ויעשה שעשועים להבורא יתברך, והחסרות ממילא יתוקן על ידי זה.

מאת כל איש אשר ידבנו לבו, ואותיות ידבנו צירוף י"ד בנ"ו, ויד רמז על תפלה של יד, היינו אם הוא בונה עצמו לעלות התפילין של יד שהיא כנגד הלב אל אות שי"ן, ונעשה הצירוף של אותיות י"ד ואות ש' צרוף שד"י.

וזה השם משדד המערכות ומבטל כל הדינים, תקחו את תרומתי, ואין קיחה אלא כסף במדרש חז"ל (קידושין ב.), וכסף הוא לשון נכסוף נכספת (בראשית ל"א ו') וכו'.

אלא שאותן הדברים שייכים בהצדיקים הגדולים שלא פגמו באותיות הקדושים, ומחמת זה כשהן פותחים פיהם לדבר האותיות התורה והתפלה, אזי תיכף ומיד בא להם יראה ואהבה ברוך הוא בפנימיות, וזה הדבר שייך לצדיקים.

אבל בזמן הזה, ידוע מה שכתוב בזוהר הק' שכולנו בעלי תשובה, ואם כן אי אפשר לבוא לו יראה ואהבה מחמת מסכים המבדילים בינינו לבין המקום, אלא אחר שמדבר האותיות, אז בא לו יראה ואהבה, ואף על פי כן, קודם שמתחיל לדבר בתורה ובתפלה, צריך לצייר את עצמו במוחו ולבו יראה.

וזהו כל העובר על הפקודם, היינו אותן בני אדם שהיו עוברים על המצות אלא שעשו תשובה, מחצית השקל, היינו שצריכים ליקח מחצית השקל, היינו י' של הוי"ה ברוך הוא וי' של אדנ"י, מספר עשרים, והוי יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה.

תרומה לה', היינו על ידי זה תרימו ותעלו כל הדברים שבעולם אל הבורא יתברך, והמשכיל צריך להשכיל היטב, עכל"ק.

ויוצא לנו מדברי קדשו, שיש חילוק גדול בין צדיק ובעל תשובה, שצדיק תיכף כשפותח פיו, גם בלי אותיות, מתעורר לאהבה ויראה.

אבל בעל תשובה, תחלה צריך להתבונן ביראת שמים, ואחר כך יאמר האותיות, ועל ידי האותיות, יתעורר לאהבה ויראה פנימית.

ויש לדמות פתיחת פיו של הצדיק בלי אותיות, לקול פשוט של תקיעת שופר, שהיא קול בלי אותיות. ובכן כשתוקעים תקיעת שופר בהבלא דליבא, יש בחינת צדיקים, אשר הם פותחים את פיהם, ועוד לפני שאומרים אותיות, אלא כיון שמתעוררים בהבלא דלבא, תיכף מגיעים ליראה ואהבה פנימיות.

אבל הבעלי תשובה, כשחטאו פגמו באותיות, ולמדנו במסגרת 'לבאי באורייתא' במסכת סוטה (מב.) ארבע כיתות אין מקבלות פני שכינה כת ליצים וכת חניפים וכת שקרים וכת מספרי לשון הרע, וכולם חטאים התלולים בלשון ובדיבור, וראו עד היכן מגיע פגם הלשון והאותיות, עד שיכול

לגרום שלא יזכו לקבל פני השכינה, והבן.

מעתה נביא סיום דברי מעיין

החכמה וול"ק, כי תשא את

ראש בני ישראל, פירוש אם תרצו להתנשאות עצמיכם, את ראש בני ישראל, שצריכים לנשאות בני ישראל, היינו שצריכים אתם לראות ראש, הוא הבורא יתברך, בתוך האותיות מא' ועד ת', בני ישראל, ועל ידי זה יבנה הבנין שלכם, שתהיה נקראים ישראל' ל' אותיות ל'י רא"ש וכו', לפקודיהם, היינו שכל אחד יעשה כפי בחינתו.

אלא באיזה אופן יכול לעשות כך, על זה נתנה תורה עצה טובה, ונתנו איש כופר נפשו, היא לשון וכפרת אותה מבית (בראשית ו' י"ד), היינו שצריך האדם לדבק דבק טוב נפשו לה', בפקודם אותם, היינו בשעה שפוקד האותיות ומדבר אותם בתורה ובפלה, אזי הוא צריך להבין שהנפש, היינו הניצוץ הקדוש שבאדם, הוא המדבר האותיות הקדושים, נמצא שהקב"ה בכבודו ובעצמו כביכול עושה שעשועים באותיות הקדושים.

זה יתנו, היינו אות ה' מרמז על ה'

זעירא של בהבראם (בראשית ב' ד') שהשכינה היתה מצמצמת עצמה בבריאה, ואות ז' מרמז לשבעת ימי הבנין שהיא בחינת שבת, וצריך לייחד קודשא בריך הוא ושכינתיה, עכל"ק.

נמצא שהאותיות כוללים כל הבריאה כולה, ועל ידי שמכירים שפנימיות האותיות הוא חיות אלקות ממשיכים חיות לכל העולם כולו.

ושבת קודש שהיא מספר שבעה, היא בחינת אות ש' אשר שהוא שורש חיות כל האותיות. ויש להוסיף תבלין ברמז אא"ז צוק"ל שהבאנו לעיל, ויעל משם באר שבע, היינו ז' ראשי השינין שעל תפילין של ראש. באר שבע מרמז על שבת, יום השביעי, כי בשבת קודש מעלים האותיות אל שורש חיותם, דהיינו אות ש'.

והנה, אמרו חז"ל (שבת ק"ג.) שלא יהא דבורך של שבת כדיבורך של חול, וכן נהג אא"ז צוק"ל שדיבר רק לשון קודש בשבת, חוץ מהדברי תורה שאמר אצל שלחנו הטהור.

כי שבת היא שתיקותא, ובשבת קודש

אפשר להגיע למדריגה כזאת של דיבור שהבלא דלבא עצמה בלי אותיות תעורר את האדם לאהבת ה' וליראת ה', כי בשבת יכול כל אחד לחזור להמדריגה של צדיק, וכמו שאמרו חז"ל (שבת ק"ח:) המשמר שבת כהלכתה, אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין.

ובכן בשבת קודש יכולים לזכות להמדריגה של קול שופר, שעצם פתיחת הפה לדבר, תעורר האדם ליראת ה' ואהבת ה'. כאשר בכל השבוע, הדיבורים של תורה ותפלה ומעשים טובים מעוררים חיות.

ונתאספנו יחד לשלום זכר בשבת קודש, כי מברכים להכניסו בבריתו של אברהם אבינו, ועיקר היסוד של אברהם אבינו הוא כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' (בראשית י"ח י"ט).

ובכן על ידי שמעריכים הגדלות של שבת קודש, יש שלום זכר, שזוכים להגיע לאות ש', שהוא שורש האותיות.

וכשיש תינוק בן שמונת ימים שנולד בקדושה וטהרה, ונתגדל ב'אטמאספערע'

של טהרה, הרי בן קטן זה שעדיין אינו
 יכול לדבר, יש בו בחינת קול שופר, שגם
 בלי קולו יש התעוררות ליראת שמים
 ואהבת ה'. וזהו בכח מצות מילה, להכניסו
 בבריתו של אברהם אבינו בזמנו, ודו"ק.
 והשי"ת יעזור, שימלא ה' כל
 משאלותינו לטובה, ומי שצריך רפואה,
 שיהיה לו רפואה, שבת היא מלזעוק
 ורפואה קרוה לבוא, ובא לציון גואל
 במהרה בימינו, אמן.

קידושא רבא

עוד יש להעיר דאיתא במדרש (תנחומא כי תשא ג'), אמר משה לפני הקב"ה, רבונו של עולם משאני מת אין אני נזכר, אמר לו הקב"ה, חייך כשם שאתה עומד עכשיו ונותן להם פרשת שקלים ואתה זוקף את ראשן, כך בכל שנה ושנה שקוראין אותה לפני כאלו את עומד שם באותה שעה וזוקף את ראשן. וקשה מדוע דוקא בפרשת שקלים נתעוררה אצל משה רבינו הקושיא הזאת.

וג"ל בעז"ה ליישב דקדוקים הללו, בהקדם דברי רש"י (שמות כ"ה ב') אמרו רבותינו ג' תרומות אמורות כאן, א' תרומת בקע לגלגלת שנעשו מהם האדנים וכו', ואחת תרומת המזבח בקע לגלגלת לקופות לקנות מהן קרבנות צבור, ואחת תרומת המשכן נדבת כל אחד וא'.

ושמעתי לפרש ענין מטבע של אש, שכל דבר שנוטלים ממנו חלק, נחסר אותו חלק ממקום שלנקח משם. וגם כששואבים מים מבור מלא מים, אותו מים ששאב נחסר מהבור, וכן כשלוקחים פרי מעץ, הרי אותו פרי חסר מהעץ.

וידבר ה' אל משה לאמר, כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו לה' בפקד אתם ולא יהיה בהם נגף בפקד אתם.

הנה, אמרו חז"ל (ירושלמי שקלים פ"א ה"ד) שנתקשה משה מחצית השקל והראה לו הקב"ה מטבע של אש. וכן נתקשה במנורה, עד שאמר לו הקב"ה להשליך המנורה לתוך האש והיא נעשית מאליה (במדב"ר ט"ו ז'). והטעם שנתקשה משה במעשה המנורה מובן, כיון שיש בה רבים גביעים פרחים וכפתורים, ואת הכל היה צריך לעשות מככר זהב. אבל מדוע נתקשה משה רבינו במחצית השקל, הלא מפורש בפסוק, שיש ליקח שקל שהוא עשרים גרה, ולתת מחצית ממנה להמשכן.

ועוד קשה, מדוע הראה לו הקב"ה מטבע של אש, הרי אם אחד היה נכנס לחנות עם מטבע של אש, ורוצה לקנות צלוחית של חלב, בודאי לא היה החנוני מקבלו. ואם כן מדוע הראה לו הקב"ה מטבע של אש, היה לו להראותו במראה נבואה, מטבע פשוט של כסף, כדי שידע מה שיתנו.

הדבר היחידי שאינו נחסר כשנוטלים ממנו הוא אש, כי כשנוטלים מעט אש, הרי תיכף מתמלא מקומו של האש עם עוד אש. ומעולם מה שנוטל מהאש אינו חסר כלל בהאש.

וכיון שזכה משה רבינו, לבחינה זאת של מטבע של אש, יש להבין מה שכתב אא"ז בתחלת ספה"ק דברי ברוך, שבאותיות מש"ה מרומזים כל הרמ"ח מצות עשה, כי זהו כחו של אש, להיות מוסיף בלי גבול, ושלא יחסר לו מאומה.

וחשבתי להוסיף על רעיון זה, דהנה משה רבינו זכה לבחינה זאת של אש, במראה הסנה, כשראה הסנה בוער באש והסנה איננו אוכל, ואמר לו הקב"ה של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא (שמות ג' ב'-ד'), היינו שהראה לו הקב"ה אש כזה, שהסנה איננו אוכל, אלא תמיד ניתוסף עוד אש, ולעולם אינו חסר, ומזה נטל משה רבינו כח האש.

וזה הרמז הראה לו הקב"ה למשה מחצית השקל של אש, שבני ישראל יתנו עם אש קודש, שיגיעו להתלהבות

כזאת בנתינת נדבת המשכן, עד שלא ירגישו שחסר להם דבר בנתינתם, והבן.

וג"ל בעז"ה להוסיף עוד, דאיתא בגמרא (ברכות ג'): דמשה רבינו לא הוה ידע בדיוק מתי הוא חצות, דכתיב כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים, מאי חצות אילימא דאמר ליה קודשא בריך הוא כחצות מי איכא ספיקא קמי שמיא, אלא דאמר ליה בחצות, ואתא איהו ואמר כחצות אלמא מספקא ליה.

ומזה למדים, שאי אפשר לו לאדם לחצות דבר בדיוק, אלא מוכרח שישאר יותר בכאן או בכאן, וגם כשכוונתו לחצות בדיוק, אפילו הכי אין בכחו של בן אדם לחצות דבר בדיוק.

ואם כן כאן במחצית השקל, מרמז על דבר שלמעלה מהטבע, שהתורה הק' מעידה שאי אפשר לאדם לחצות דבר בדיוק, וכאן צוותה תורה, שכל אחד יתן מחצית השקל, בדיוק (עי' שו"ת התעוררות תשובה סי' קפ"א, שדן אם יש מצוה לתת חצי של מטבעת שקל שקל, עיי"ש).

ועל כן כתיב כ"י ת'שא א'ת ר'אש, ראשי

וכן אמרו (פסחים קיב:) כל המקבל פרוטה מאיוב מתברך, היינו שהפרוטה מתברכת שאינו חסר לו מאומה.

תיבות כת"ר א', כי לזכות למטבע של אש, וגם שיהיה בדיוק מחצית השקל, זה שייך רק כשיש כתר אלופו של עולם.

ועל דרך זה איתא בספה"ק פרי אהרן (להגה"צ אבד"ק לופעני זצוק"ל, זקנו של חתני הרב יעקב אהרן שליט"א), על הפסוק (דברים ט"ו י') נתון נתן לו ולא ירע לבבך בתתן לו כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלקיך, הכוונה בזה שאם כשנותנים צדקה נותנים בפנים זועפות, כי מרגיש שמוכרח לתת בעל כרחו משום מצות צדקה, אזי אין ברכה בהמעוֹת שנותנים, אבל כשנותנים באופן של שמחה ולא ירע לבבך, אז יש יברכך ה' אלקיך, שיש בה ברכה.

ובשמגיע חודש אדר, מתקרבים לחג הפורים, והגם שמגילת אסתר הוא בהסתרה, טמונים בקרבה כל הישועות וכל הרפואות, וימלא ה' כל משאלותינו לטובה, ומי שצריך לרפואה, יזכה לרפואה, ומי שצריך נחוץ לאיזה דבר או לאיזה מצוה' דיגע בקשה, יושע, ובא לציון גואל במהרה בימינו אמן.

וזהו שכתב רש"י כי תשא לשון קבלה, כי צריכים לקבל הדבר הזה בכחו של הקב"ה לתת מחצית השקל, באופן של מטבע של אש, וגם שיהיה חצי מדוייק.

כי כדי שיהיה במשכן יחוד קודשא בריך הוא ושכיניה, יחוד הקב"ה וכנסת ישראל, צריך להיות בדיוק מחצית, לא פחות ולא יותר, ודו"ק.

וצריכים לעמל לזכות מדה הזאת, שכל מי שיתן, יתן בבחינת מטבע של אש, שירגיש שלא חסר לו מאומה מחמת נתינתו, אלא יתן בשמחה.

ועל כן אמרו (ביצה טו:) הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר, דכיון שחודש אדר הוא בבחינת מטבע של אש, יתקיימו נכסיו, ולא יחסר לו מאומה, כמו אש שתמיד מוסיף ומוסיף בלי הפסק.

סעודה שלישית

בשבוע הבעל"ט חל יומא דהילולא של אא"ז מהרב"פ זצוק"ל.

אשר אא"ז זצוק"ל היה עורך סעודת הילולא באדר א' ובאדר ב', אבל העיקר אצלו היה אדר ב'.

אא"ז מהרב"פ היה מופת הדור, וכמעט שלא היה מי שלא עבר על פתחו בבקשה להוושע, שיצא מבלי להוושע במה שהיה צריך. ופעל ועשה לקדש שם שמים בעולם, ולהשיב לבות ישראל לאביהם שבשמים. והוא הבטיח שמי שיבוא על ציון קדשו יהיה מליץ יושר בעדו.

ושמענו מאא"ז זצוק"ל, שהיה יהודי שבנו סר מדרך הישר, ונכנס אל אא"ז מהרב"פ, והזכיר לפניו את הבן, שיזכה לתשובה שלימה. אמר לו אא"ז מהרב"פ שביקש מהבן שיבוא בערב שבת קודש לשמוע ממנו הודו.

כן עשה האב, ואמר להבן ששוב לא יבקש ממנו שום דבר רק את זה מבקש אתו, שילך עמו לשמוע הודו בערב שבת קודש מפי האדמו"ר מסקאליע, ואז יניחו לנפשו.

הבן הסכים ללכת, כדי שעל ידי זה יפטר מכל הבלבולים והמחלוקת שגורם לו אביו, וכששמע הודו נרתע לגמרי ושב בתשובה שלימה, ובמוצאי שבת קודש נכנס אל אא"ז מהרב"פ, וביקש ממנו שיסדר לו תשובה, ונעשה איש חסיד וצדיק (עי' כל הסיפור באריכות, בספר ויברך דוד, כ"ד אדר א' תשל"ג).

עוד סיפר אא"ז זצוק"ל, שבעיר וויען היה אחד מיוצ"ח של אא"ז הרה"ק ר' שמואל מוואכניווקא זצוק"ל, שהלך שטודירן, ובא הרה"ק ר' שמואל אל אא"ז מהרב"פ בחלום, שיש לו צער מזה בגן עדן העליון, ומבקש שיפעול אצל נכדו שישוב מדרכו הרעה.

שלח אליו אא"ז מהרב"פ וביקש ממנו שיבוא אצלו. התחיל אא"ז לדבר עם הנכד ארוכות וקצרות, שישוב בדרכו הרע, אך כל דיבוריו לא פעלו מאומה אצל הנכד.

אמר לו אא"ז מהרב"פ, אם אראה לך זקנך הרה"ק ר' שמואל בהקיץ, האם תשוב מחמת זה מדרכך הרע. השיב הנכד, נראה.

אז אמר אא"ז מהרב"פ, שיבוא עמו אל המקוה, ואא"ז מהרב"פ טבל, ובשעת טבילתו נתגלה יש זקן ונשוא פנים, וכפי הסימנים שהיו מקובלים בהמשפחה, הכיר הנכד, שזה הזקן הוא הרה"ק ר' שמואל. ועם כל זה לא חזר בו.

ומעובדא זו יש ללמוד עד היכן שמעשינו בעולם הזה נוגעים לאבותינו שחיו מלפני כמה וכמה דורות עד אין שיעור, ויש על זה חשבון בשמים.

וזה נוגע לנו, שנדע שמה שאנחנו עושים אינו נוגע רק לנו ולבנינו ולבני בנינו, אלא נוגע גם לאבותינו ולאבות אבותינו ולמעלה, בגן עדן העליון.

ומזה שלבסוף לא הסכים הנער לסור מדרכו הרע, רואים עד היכן הוא כחו של היצר הרע. שצדיקים פעלו עם המקוה ישועות גדולות בכל העינים, וכאן גם נגד כחו של מצוה התערב היצר הרע, ולא חזר הבן מדרכו הרע.

עוד סיפר אא"ז שפעם בא יהודי בעל עבירה אל אא"ז מהרב"פ, וסידר לו אא"ז מהרב"פ סדר של תשובה, ואמר

היהודי ההוא, במה אדע שנתקבלה תשובתי. השיב אא"ז מהרב"פ, כשתכנס לבית המדרש לאחר פטירתך, ותראה אותי עומד בין הארון קודש והבימה, אז תדע שנתקבלה תשובתך.

וכמה שנים לאחר פטירת אא"ז מהרב"פ, נכנס היהודי לבית המדרש, וראה אא"ז מהרב"פ בהקיץ עומד בין הארון קודש והבימה, ושמח שמחה גדולה, כי ידע שנתקבלה תשובתו.

והנה, הציון של אא"ז מהרב"פ כחו גדולה מאד, וכל מי שנכנס לתוך האהל, מרגיש שאינו לבדו, אלא מי שהוא נמצא שם, והוא הרגשה שכמעט לא נמצא אצל ציון של שאר צדיקים, שנכנסים לשם ומרגישים שיש שם און קשבת.

והוא הבטיח שיהיה מליץ יושר בעד מי שיבוא להתפלל על ציון קדשו. ויש כמה וכמה עובדות שהלכו לשם ונושעו. ובכן בודאי כל מי שנוסע לשם והולך על ציון קדשו, יתמלא בקשתו, ואם עדיין לא ראה שנתמלא בקשתו, אז היום או מחר יראה שנתקבלה בקשתו.

ואא"ז זצוק"ל היו לו שני ילדים שנתסלקו בחיים, ואחד מהם הוא בתו חנה'לע ע"ה, שנסתלקה בהושענא רבא תרפ"ג. אחר הסתלקותה, ראה אא"ז אביו הק' מהרב"פ בחלום, ושאל את אביו איך הנית שיהיה כדבר הזה, שתמות בתו הקטנה.

קדשו מרגישים שיש שם אוזן קשבת, שמעלה תפלותיהם לפני כסא הכבוד, ויוושעו אם כל צרכיהם הנחוצים, וכן כולנו נוושעו, ויתקבלו תפלותינו לרחמים ולרצון, וימלא ה' כל משאלותינו לטובה ולברכה.

וידבר ה' אל משה לאמר, כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו לה' בפקד אתם ולא יהיה בהם נגף בפקד אתם.

איתא בשם הרה"ק מרוזין זצוק"ל, שיש אמונה בה' ואמונת צדיקים. יש יהודים שמגיעים לאמונה בה' על ידי אמונת צדיקים, ויש אנשים שמגיעים לאמונת צדיקים, על ידי האמונה בה'.

וכל יהודי העובר בעולם זה, צריך שיהיו לו שני אמונות הללו. ובזה יש לפרש הפסוק כי תשא את ראש בני ישראל, ראש היינו הצדיק, היינו שתשא הראש שלהם, שיהיה להם אמונת צדיקים.

וצריכים לדעת שענין זה יש לה המשך וגם בזמן הזה, וצריכים לזכות להשכל ללכת על צדיק האמת, ולשפוך בקשתו

שאל אא"ז מהרב"פ לאא"ז זצוק"ל, האם הייתי על הציון. השיב אא"ז שלא הלך כיון שהיה חול המועד. אמר לו אא"ז מהרב"פ 'נו'. כלומר אם כן מה אתה רוצה. כי הבטיח שמי שיבוא על הציון יהיה מליץ יושר בעדו, ואא"ז לא בא. וזה הגם שהיה בחול המועד ונוהגים שלא ללכת לקבר בשבת ויום טוב.

והשי"ת יעזור, שנזכה להיות דבקים בעץ החיים, אא"ז מהרב"פ, שהיה כולו חלק אלוך ממעל ממש, יהודי שלא אכל ולא ישן, היה ער לילות שלמות כשרגליו משוקעים במים וקרח כדי שלא יפול עליו תרדמה, וכך היה לומד ח"י דף גמרא וזוהר הק' ותיקונים ועוד בכל לילה.

ובודאי שכל אלו שנוסעים על ציון

לפניו, ובוודאי יושע, ודבר זה נמשך מאתמול להיום, ומהיום ולמחר, והבן.

אופן ב. איתא בספה"ק קדושת לוי

(פקודי) וזל"ק, אלה פקודי

המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה (שמות ל"ח כ"א). ופסוק (שמות מ' י"ח) ויקם משה את המשכן. הכלל, כמו

שמבואר בזהר הקדוש (עי' ח"ב קסב; שם רלא): המשכן היה כדמות זה העולם, וכדמות כל העולמות ודמות התורה.

והנה הרמב"ן הקדוש כתב על פסוק (בראשית י"ח י"ט) כי ידעתי למען אשר יצוה את בניו ושמרו דרך ה', ופירש הרמב"ן דרך ה', הם המידות הישירות אשר היה לאברהם אבינו ע"ה, מדת החסד מדת הרחמנות, וכן שאר המדות הישירות.

והנה אלו המדות הם כלליות התורה, כי יש מצות אשר הם ממדת החסד כגון מצות פריקה וטעינה, וכן יש כמה מצות ממדת החסד. וכן יש מצות אשר הם ממדת יראה, דהיינו לעשות לרשע כדינו, וכן בשאר. וכן יש מצות ממדת התפארות כגון תפילין שמורה על מדה הנ"ל, כנאמר (יחזקאל כ"ד י"ז) פארך חבוש [וכן אומרים

(שיר היחוד) פארו עלי ופארי עליו. וכן שבגדי כהונה הם לכבוד ולתפארת (שמות כ"ח ב'), לכן שערו של כהן גדול היה נראה בין ציץ למצפנת ושם היה מניח תפילין של ראש (ובחים יט.), וכן שאר מצות ממדה הנ"ל. וכן יש מצות משאר מדות. וכן נכלל כל מצות התורה במדות הבורא הישירות והטהורות והנקיות.

והנה בצלאל עשה את המשכן וכל הכלים של המשכן, דהיינו המנורה המורה על מדת אהבה [כי המנורה בדרום ששם הוא צד ימין, וגם וגם המנורה מאירה ואור היינו חסד], והשלחן הוא מדת היראה [ששלחן בצפון], וכן שאר המדות, והמדות האלו הם כלליות התורה, והתורה הוא עיקר בריאת העולם,

ועל זה רמזו חכמינו ז"ל (ברכות נה.) יודע היה בצלאל לצרף אותיות שנבראו בהם שמים וארץ [וכמו שרימזו אא"ז בספה"ק צמח דוד (בראשית) ב'ראשית ב'רא אלקים ראשי תיבות בב"א נוטריקון ב'צלאל ב'ן א'ורי].

והנה בצלאל עשה הכלי המורה על מדת אהבה, וכן עשה שאר כלים המורים על

מדת יראה, וכן עשה כלים המורים על מדת התפארות.

לחבר המצוות אל המשכן, איפה בהמשכן הוא שורשה של כל מצוה ומצוה.

אבל לא ידע בצלאל על איזה מצוה מרומז זה הכלי, וזה עשה משה שהראה לאיזה מצוה זה הכלי, דהיינו זה הכלי מרמז על אהבה, ונמצא הוא מרומז בזה המצוה, וכן שאר המצוות לשאר הכלים.

ובזה יש להבין מה שכתב אא"ז בתחלת ספה"ק דברי ברוך, שכל רמ"ח מצוות עשה נרמזות באותיות מש"ה. כי משה רבינו היה זה שמסר נפשו שמשה היה זה שמסר נפשו על המשכן, וכיון שמסר נפשו עליו נקראת על שמו (רש"י במדבר ד' א'), ועל כן היה בכחו לקשר כל מצוה ומצוה, לחלקה ומקומה הראויה לה בהמשכן, והבן.

ונמצא בצלאל עשה סתם כלים המורים על אהבה, וכן שאר כלים המורים על שאר כל המדות, ומשה רבינו ע"ה חיבר אלו הכלים לאלו המצוות, כל הכלי המרמז על זה המצוה חיבר לזה המצוה אשר הוא מזה המדה. וזהו היה הקמת המשכן שלא היה יכול להקים רק משה, דהיינו לחבר המשכן למצוות התורה, עכל"ק של הקדושת לוי.

והקדושת לוי כתב שהמנורה הוא נגד מדת החסד. אמנם אפשר לומר עוד בעז"ה שהמנורה מורה גם על מדת התפארת. ובזה יש להבין מה שנתקשה משה במעשה המנורה, עד שאמר לו הקב"ה להשליך הככר אל האש והיא נעשית מאליה (במדב"ר ט"ו ז').

ומדברי קדשו יוצא לנו שכל מצוה מתרי"ג מצוות התורה היתה לו חלק באחד מכלי המשכן, ויכול להיות שהיה מצוה אחת שהיתה תלויה בנימה אחת של אחת מהיריעות, ומצוה שהיתה קשורה באחד מקרנות המזבח וכו'.

כי האיש משה ענו מאד, והיה קשה לו לעשות מנורה שהיא המדה שלו, תפארת. ולכן השליך ככר לתוך האש, ויצא מנורה שהיתה עצם הגשמה של משה רבינו.

ומשה רבינו היה זה שידע כיצד שיש

ובזה יש לפרש הפסוק (במדבר ח' ג') ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרתיה

הם כדי לאפשר לו להעלות הניצוצות המיוחדות ששייכים לו.

משל לכך, הוא מה דאיתא בספרים, שהקדיש שאומרים אחר קריאת התורה בשני וחמישי, כחו להעלות נשמות הנדחות שנעים ונדים ואין להם מנוחה, הקדיש שעל קריאת התורה של שני וחמישי מעלה אותם (עי' ספר הליכות שלמה, הלכות תפלה פי"ב דבר הלכה ס"ק ל"ח).

ובהמשך דבריו, מבאר הקדושת לוי שענין הקמת המשכן על ידי משה רבינו, היה כדי להעלות ניצוצי קדושה וזל"ק, וזהו הטעם שפרקו המשכן בעת שהלכו במדבר והקימו בשעה שעמדו, כי ידוע (עי' זוה"ק ח"ב קנו.) שישראל הלכו במדבר להעלות הנצוצין שנפלו בקליפה שם במדבר להעלותם לקדושה.

וידוע מהבעל שם טוב מה הוא עליות נצוצות, דהיינו כשרואין לאיזה דבר גשמיות, ואין צריך לומר לדבר רע חס ושלוש, אז עובדין את הבורא ברוך הוא, לאשר בה בזה הדבר אהבה או יראה או שאר מדות, ועל ידי זה יכולין להעלות אותה, דהיינו שמראה לזה האהבה רעה

כאשר צוה ה' את משה. פירש"י ויעש כן אהרן, להגיד שבחו של אהרן שלא שינה. שאהרן הכהן הגם שמדתו היתה מדת הנצח, הדליק המנורה באותו בחינה של משה רבינו, מדת התפארת, והבן.

והנה, האריז"ל גילה ענין העלאת ניצוצין. שיש ניצוצי קדושה שנפלו בין הקליפות בשעת בריאת העולם, ומחמת חטאים עונות ופשעים, והם מבולבלים ובלתי מסודרים, וצריכים להעלותם ולהחזירם למקומם, וזה היתה עבודת דור המדבר, וכן הוא עבודת בני ישראל בכל גלותם, להעלות ניצוצי קדושה לשורשם, וכאשר יתקנו כל הניצוצות, נזכה לתיקון השלם.

ועל פי יסוד זה של העלאת ניצוצות, נוכל להבין קצת שיש הבנה עמוקה על פי השגחה העליונה בכל מה שנעשה לעולם, כי בלעדי יסוד זה, אי אפשר להבין כלל מדוע נעשה דבר כזה לאדם פלוני, ודבר אחר לאדם פלוני, זה בכה וזה בכה, אמנם לפי דברי האריז"ל, כל זה הוא משום ענין של העלאת ניצוצין, ולכל אחד יש ניצוצי קדושה ששייכים לשורש נשמתו, והמאורעות שעוברים עליו בחייו,

דהיינו שחברו אלו המדות ומצות הבורא ברוך הוא.

[ועל כן כתיב (במדבר ט' י"ח) על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחנו כל ימי אשר ישכן הענן על המשכן יחנו, כי הם לא ידעו באיזה מקום שיש להם להעלות ניצוצות, ומתי שנגמר תיקון העלאה ניצוצות, ועל פי ציווי ה' ידעו איפה לחנות, ואיפה לנסוע לעשות עבודת העלאת ניצוצות.]

כי כשאדם יש לו אהבת ה' וכן יראת ה' ואינו עושה המצוה אשר הוא מזה המדה, אז אהבה ויראה אין לה קיום, אבל כשעושה המצות אשר הוא ממדה זו, אז המדה יש לה קיום.

[היינו שגם אם עושה מצוה, אבל אין המצוה שייכת לאותו מדה, כגון שעושה מצוה שבבחינת תפארת, ורוצה לחברה למדת האהבה, הגם שעשה המצוה, לא יהיה למדת האהבה קיום.]

ולכך הקימו המשכן לאחר שהעלו הניצוצות, אז דבקו המדות במצות שעל זה רמזו קימת המשכן, כדי שיהיה לו קיום

אהבה טובה, אשר לזה נאצל מדת אהבה מאת הבורא ברוך הוא על זה העולם רק לאהבה את ה', נמצא זה הוא עליות הנצוצות, וכן שאר המדות, דהיינו מדות היראה ליראה ה', כשרואין בזה המקום יראה רעה חס ושלוש אז יכולין להעלותה לקדושה, וכן שאר המדות יכולין להעלותן בזה הבחינה.

[היינו כשיש יראה חיצונית, שאין לה שום שייכות אל האדם, על ידי שהוא מעלה היראה ליראה פנימיות, מעלה הניצוצות קדוש מהקליפה, והדבר שהניצוצות קדוש היה מלוכב בקרבו, מתבטל לגמרי.]

והנה פריקת המשכן הוא שהמדות אינם מחוברים למצוה, וזה היה בשעה שהלכו במדבר.

וכשבאו על מקום שיש שם אהבה לא טובה אז מעוררין את זה אהבה, דהיינו לאהבת ה' אשר הוא מקור האהבה, וכן מדת יראה כנ"ל, וכן מדת התפארת כנ"ל.

ואחר כך כשכבר העלו זה האהבה וכן זה היראה, אחר כך הקימו את המשכן,

תמיד בקדושה, וזה לא היה יכול לעשות רק משה רבינו ע"ה להקים המשכן, לחבר את המשכן לתורה.

וזהו הרמז אלה פקודי המשכן משכן העדות, כי העדות הוא התורה והמצות, ומלת פקד מלשון התחברות וכו'.

והנה אם היראה והאהבה חס ושלוש אינה להבורא ברוך הוא, אז הוא כאילו אין לה מנוחה, אבל כשהיראה והאהבה וכן שאר המדות הם להבורא, אז הם בבחינת מנוחה, כי הם על הדבר אשר על כך הם נאצלים מהבורא יתברך.

והנה יש עוד בחינה, כשהמדות הם תמיד בהתחברות להמצות אז יכול להשפיע שפע מלמעלה. והנה, זה שהיה תמיד בהתחברות המדות, דהיינו הכלים מהמקדש ומשכן להמצות, היה עיקר התחברות תמיד רק בירושלים בבית המקדש. וזה הבחינה שהמדות יהיה להם מנוחה, דהיינו לעבוד בהם את הבורא ברוך הוא וברוך שמו, זה היה גם כן במשכן וכו'.

מנוחה. אבל ירושלים שהוא המקדש זה קביעות, דהיינו התחברות תמיד, וזהו הרמז במשנה (שם) והיא היתה נחלה, דהיינו להשפיע מלמעלה.

וזהו הרמז בפסוק (שמות כ"ה ט"ז) בטבעות הארון יהיו הבדים לא יסורו ממנו, ולמה בארון אין מסירים הבדים ממנו. והנראה, כי הנה כבר ביארנו שהליכת המשכן במדבר זה היה בעצמו עליות נצוצות, ולכך פרקו אותן להראות המדות טובות שעל ידי זה יכול להעלותם.

והנה זה עליות אי אפשר להיות בתמיד, דהיינו להוכיח תמיד הרשע בפניו שיחזור בתשובה זה אי אפשר שיהיה תמיד, אבל לבקש עליו במחשבה לפניו, שכל הרשעים יעשו תשובה שלימה לפניו, זה אפשר להיות תמיד.

וזה צריך אדם לבקש תמיד שהרשעים יחזרו בתשובה שלימה [ועל כן יש חלבנה בתוך הקטורת, כדי להעלות גם רשעי ישראל בתפלתנו (עי' כריתות ו:)].

והנה הארון מורה על המחשבה, ולכן

וזהו הרמז במשנה (זבחים קיב:) והיא היתה

אמר בו שלא יסורו הבדים ממנו, דהיינו שיבקשו תמיד על עליות הנצוצות, כי זה שהבדים הם תקועים בו מורה על הילוך [כיון שהיו מוליכים את הארון במדבר על ידי הבדים].

וכבר אמרנו שהילוך המשכן במדבר היו עליות נצוצות, וזה אי אפשר תמיד, אבל הארון שהוא מחשבה, צריך להיות תמיד בבחינת מחשבה לבקש הנצוצות שיהיה להם עליות כנ"ל. ולזה רמזו חכמינו ז"ל (כריתות 1:) צריכין לערב תמיד בתפלה פושעי ישראל, דהיינו לבקש תמיד בתפילתנו על עליות הנצוצות, ודו"ק היטב, עכל"ק.

ומדברי קדשו למדנו חידוש, שהגם שלא שייך בכל עת להוכיח רשעים תמיד, צריכים להתפלל תמיד כשאומרים השיבנו אבינו ואומרים סלח לנו אבינו כי חטאנו, שהרשעים יחזרו בתשובה.

ובזה יש לפשר מקרא קודש, כי תשא את ראש בני ישראל, היינו שצריכים לשאת בהראש ובהמחשבה, ונתנו איש כפר נפשו לה' בפקוד אותם ולא יהיה בהם נגף בפקד אותם, היינו שישא

בראשו להתפלל על רשעי ישראל שישובו בתשובה, והבן.

אופן ג'. איתא בגמרא (ערכין טז.) שהמצנפת מכפר על

גסות הרוח, והציץ מכפר על מעשה עזי פנים, שהוא היפוך הכנעה וענוה, ועל זה היה הציץ מכפר.

וענין הגאווה ועזות מצח הוא ראש וראשון לכל ענין של חטא. כמו שלמדו במסגרת לבאי באורייתא (סוטה ה.) שהקב"ה אומר על הגס רוח, אין אני והוא יכולים לדור בעולם. וכן שאר מאמרים שם המדברים על גודל פחיתות הגאווה.

ולעומת זה התורה משבח משה רבינו, והאיש משה ענו מאד מכל האדם שעל פני האדמה (במדבר י"ב ג'). ובכן יסוד התשובה הוא לשוב על מדת הגאווה וגסות הרוח, ולהיות בהכנעה וענוה.

והיה כתוב על הציץ קודש לה'. ומבואר בשל"ה הק' (תצה, תורה אור) שארבעה בגדי לבן וארבעה בגדי זהב כנגד ד' אותיות הוי"ה וד' אותיות אדנ"י,

והבגדים מתקנים פגמים שבשם אדנ"י ובשם הוי"ה יעו"ש. ועל כל פנים למדנו, שבמה שכתוב בציץ שמכפרת על עזות מצח, קודש להוי"ה, כלולים התיקונים גם על שאר עבירות.

ועל זה נאמר כי תשא את ראש בני ישראל, היינו הראש של הכהן גדול, שהיה עליו שני בגדים הללו, ציץ ומצנפת, שהם מורים על הכנעה וענוה, ותיקון המחשבה, ועל ידי זה ונתנו איש כפר נפשו לה' בפקוד אותם ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם.

ואפשר לרמז בעז"ה בפסוק (דברים כ"ח י') וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, שם ה' מרמז על הציץ, שכתוב עליו קודש לה', וכאשר עמי הארץ יראו, גודל ההכנעה וענוה שיש לבני ישראל וגודל הביטול שלהם, היפוך עזות מצח, על ידי זה, ויראו ממך, ודו"ק.

והשי"ת יעזור, שנזכה שבתינו יהיו משכן להשראת השכינה, ובכל פינה של הבית יהיו תלויים מצות ומעשים טובים.

אנחנו נמצאים בגלות של חושך ואפלה. כי תשא את ראש בני ישראל, אחת מהחורבנות הגדולות שיש בדורינו, הוא שהולכים עם 'שייטלעך' הארוכות, ושייטלעך כאלו שאפשר לראות שער האשה דרך השייטעל. ומי יודע כמה מחלות, אשר אינני רוצה לפורטם, שנגרמים על ידי זה

כי בת ישראל צריכה להיות צנועה, שיהא ניכר שהולכת לבושה ב'שייטל' ולא בשערות עצמה, שתהא נראית נשואה, ולא כבתולה. וכאשר 'ערליכע יונגערמאן' עובר בשוק לא תהא נראית לו כבתולה בת י"ז שנה שחוזרת עכשיו מבית הספר.

וצריכים לזכות שתתקיים, כי תשא את ראש בני ישראל, שתהא ראשה נראה כאשה יראת ה' היא תתהלל, ולא כאילו הולכת בשערות ארוכות ובשערות עצמה רח"ל.

וכל אברך צריך למסור הדברים בביתו, ולהסביר בדרכי נועם גדול גרעון הדבר, ואיך שזה יכולה לגרום כמה מחלות ל"ע.

וזה דבר קשה מאד, כי כל רוח הזמן

עמדה אשה אחת בגבורת הארי, והקימה מוסדות של חינוך שיתגדלו בנות ישראל בדרך הישר.

האשה ההיא כתבה מכתב לארץ ישראל, לעורר על הנחיצות של צניעות, והנחיצות בדורינו ללמד תורה באופן המותר על פי הלכה גם לבנות.

אבל לדעתי החסירה לכתוב שם נקודה אחת. שצריך להיות לכל אחת מבנות ישראל רב, שכשיש שאלה צריכים לשאול לרב, וכשיש דבר שהוא מפוקפק צריכים לרב. ובכן כל בת ישראל צריכה לקבל על עצמה רב או רבי, לשאול ממנו כשיש ספק מה לעשות.

וגם בדורינו זה חורבן גדול אצל ה'היימישע עולם', שאין רוצים לקבל על עצמם רב, כי אינם חפצים שמי שהוא יאמר להם מה לעשות.

וברוך ה' גם בזה עוסקים בתיקון, שיש 'גווארדיע' שלמה של נשים העומדות על משמרת צניעות, ויש הרבה נשים, כשיש להם שאלה על איזה בגד, שואלים שאלה על בגד פרטית או על שאר דבר פרטי, אם

בחוץ הוא להיפוך מזה, ודוחף כנגד הנהגה של צניעות.

זה הגם שיש בדורינו חסד עד אין שיעור, כל החסדים שבני ישראל עושים, וכל הצדקה וחסד והחזקת תלמוד תורה, וביקור חולים אשר יכולים ממש למלאות ים האוקיינוס עם החסדים שבני ישראל עושים, ובכל הדורות לא היה ריבוי של חסד כמו שיש בזמנינו, ומחזיקים עניים שלא יהיה להם עניות ודחקות.

והנה, זקני הרה"ח לייבל צוויאק זצ"ל, היה נכדו של הרה"ח יצחק מאיר זצ"ל, שהיה מכונה בלשון חבה, ר' אישטא מאיר. ר' אישטא מאיר התפרנס מאומנות השחיטה. אבל בפולין היה כל כך עניות, עד שבביתו של ר' אישטא מאיר, לא היו בשר ודגים בסעודות שבת, אלא בסעודת ליל שבת קודש אכלו 'איינגמאכטץ', ובסעודת יום שבת קודש אכלו הטשאלניט.

ובאותה תקופה, כשגברו הנסיונות מחמת העניות והדחקות ששררו, ורוחות שונות המשיכו בנות ישראל לדרכים לא טובים,

הוא בגד צנוע. ואם התשובה שאינה בגד צנועה, אין לובשים אותו.

אבל צריכים להרחיב דבר זה יותר ויותר, שתתשפשט בכל ישראל. ובכן כי תשא את ראש בני ישראל, שצריכים להזהר שהאנשים והנשים ילכו בבגדי צניעות, ולא ילכו ב'שייטלעך' הארוכות, אלא יתנהגו בהנהגה של צניעות ושמירת העינים, ויוכלו הילדים ללמוד כיצד להתנהג מהנהגת הוריהם בבית ויהא ניכר באשה שהיא נשואה. וימלא ה' כל משאלותינו לטובה, ובא לציון גואל, במהרה בימינו, אמן.

תוכן קצר

פורים

סעודת פורים

ד"ה כשמביטים, בשנים קדמוניות, היו עיקר האמונה בברכת הצדיק, ומתורת השתדלות היו הולכים גם לרופא להתפראות. בזמנינו נהפכו היוצרות, ונעשה עיקר האמונה בהרופא, ומזכירים אצל הצדיק רק מתורת מנהג אבותינו בידינו

ד"ה אא"ז, הזהירות של רבינו זצוק"ל במילי דממונא ובמילי דאיסורא ד"ה דברנו, הטענאלאגיע שינתה המציאות של בני אדם, שנעשו אנשים אחרים בעצם המהות שלהם, ואינם אותם אנשים שברא הקב"ה ד"ה כל, גודל הזכיה לקבל גדרים וסייגים בענייני טענאלאגיע - לשון הקודש היא מיוחדת מתוך שאר לשונות, מצד שיש לכל אותיותיה מילואים

כי תשא

ליל שבת קודש

ד"ה כי תשא, על ידי מצות ציצת מסתכלים בהאלקות שיש בכל דבר ד"ה ואחר, חכמה ובינה שהן תרין רעין דלא מתפרשין, מתייחדים במצות תפילין

ד"ה מעתה, שורש כל האותיות היא אות ש' ד"ה וממשיך, כשצדיק פות פיו לדבר, תיכף מתעורר ליראת שמים. בעל תשובה מתעורר ליראת שמים על ידי שמדבר, ומתבונן בחיות האלקות שבתוך האותיות שמדבר ד"ה מעתה, שבת היא בדרגת צדיק, שאפשר להגיע ליראת שמים, גם בלי דיבור

קידושא רבא

ד"ה וידבר, נתינת צדקה בבחינת אש שמדליקים מנר לנר, שאין מחסיר מאומה על ידי שנותן - צריכים לעזר אלוק, לתת בדיוק מחצית השקל

סעודה שלישית

ד"ה בשבוע, כח מהרב"פ להחזיר רשעים בתשובה - כחו לפעול ישועות גם אחר פטירתו

ד"ה וידבר, ענין אמונת צדיקים שייכת בכל הדורות אופן ב. כל כלי במשכן היה שייך למדה מיוחדת, וכן היו מצות מיוחדות שהיו מקושרות בכל כלי

ד"ה והנה, ענין העלאת ניצוצין מתוך הקליפות - העלאת ניצוצין על ידי הקמת ופריקת המשכן

ד"ה אופן ג. עיקר התשובה הוא על מדת הגאווה וגסות הרוח
ד"ה והשי"ת, התעוררות בעיני צניעות - לקבל על עצמו דעת תורה

נפלאות מתורתך

**המנורה, עדות היא לבאי עולם שהשכינה שורה בישראל, מאי עדות
אמר רב זו נר מערבי שנותן בה שמן כמדת חברותיה, וממנה היה
מדליק ובה היה מסיים:**

[שבת כב:]

איתא בספח"ק ארץ צבי (תצוה) דהנה, כתב הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ז ה"י) שבעל
עבירה העושה מצוות טורפין אותן בפניו. ומחדש הארץ צבי, שזהו דוקא
כשעושה המצוה שלא לשמה, אבל אם עושה המצוה לשמה, אז אפילו המצוה
של בעל עבירה מתקבל לרצון לפני ה'.

והעושה מצוה לשמה, הרי עושה כן מחמת אהבת השי"ת, דכיון שאוהב
השי"ת, אינו עושה המצוה שלא לשמה, משום הנגיעות שלו, אלא הוא מוותר
על טובתו הפרטי, ועושה המצוה לגמרי לשמה.

וקשה, דהלא אהבת ה' היא מדריגה גדולה, ואיך אפשר לאיש ישראל להגיע
למדריגה זאת. אלא על ידי שיש לו אהבת ישראל, ובכל איש מישראל יש נשמה
שהוא חלק אלוך ממועל, ואם כן אהבת ישראל היא מדריגה הקרובה לאהבת ה',
וכיון שיש לו לאדם אהבת ישראל, זה מביא להגיע לאהבת ה'.

ובזה מפרש הפסוק (שמות כ"ז ב') ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית
זך כתית למאור להעלות נר תמיד, ואתה תצוה לשון צוותא, היינו כשיש צוותא
ואחדות ואהבה בין בני ישראל, אז ויקחו אליך שמן זית זך, ופירש"י בלי
שמרים, היינו שיכולים לעשות מצוה לגמרי לשמה, כי מאהבת ישראל מגיעים
לאהבת ה', ועל ידי זה להעלות נר תמיד, בכל מצב שהם נמצאים, וגם כשהם
בעלי עבירה ח"ו, תמיד יהיה עלייה למצוה כזאת שנעשית לשמה, עכד"ק.

ונמצא שנר מערבי, היא הנר תמיד שהיא עדות שהשכינה שורה בישראל, מרמז
על המצוה שעושה האדם לשמה, בלי פניות.

וכאמור מגיעים לאהבת ה' ולמצוה לשמה, על ידי שיש לו לאדם אהבת ישראל.
וזהו מתק לשון הגמרא, עדות היא שהשכינה שורה בישראל, בכל זמן וגם
כשהם חוטאים, זו נר מערבי שנותן בה שמן כמדת חברותיה, היינו כשמקבלת
שמן, הרי יש לה כמדות חברותיה, מדות טובות ואהבה לשאר חברותיה בני
ישראל, וכיון שיש לה אהבת ישראל, מגיעים לעשות המצוה לשמה, ממילא
היא עדות שהשכינה שורה בישראל, גם כשהם חוטאים ח"ו לפני הקב"ה, כי
מצוה שנעשית מתוך אהבת ישראל ואהבת ה' תמיד מתקבלת לרצון, ודו"ק.

נפלאות מתורתך

כי ששת חדשים ישב שם יואב וכל ישראל עד הכרית כל זָכָר באדום, כי אתא לקמיה דדוד, אמר ליה מאי טעמא עבדת הכי, אמר ליה דכתיב תמחה את זָכָר עמלק, אמר ליה והא אנן זָכָר קרינן, אמר ליה אנא זָכָר אקריון:

[בבא בתרא כא:]

שיואב נשלח על ידי דוד להכרית זרעו של עמלק, אבל יואב הרג רק הזכרים ולא הנקבות. וכששאל אותו דוד המלך מדוע לא הרג את הנקבות, אמר יואב שעשה כן משום שלימדו אותו הפסוק תמחה את זָכָר עמלק בקמ"ץ ולא זָכָר בצירי, ועל כן סבר שיש מצוה רק להרוג את הזכרים ולא הנקבות.

והוא פלא איך הגיע טעות כזאת להאי צדיק וקדוש יואב שהיה גדול מאד בתורה, כמבואר בהרבה מקומות בחז"ל, והגם שכך קיבל מרבו כמבואר שם בגמרא, בכל השנים שלמד יואב, היה ראוי שילמוד באיזה מקום הקריאה האמיתית של הפסוק.

ונ"ל בעז"ה על פי מה דאיתא בספה"ק שם משמואל (תצוה וזכור תער"ב) וזל"ק, מפי כ"ק זקני וצללה"ה מקאצק, שיש קליפה המושכת את האדם לשכל עקום בתורה וצריכין להשמר מזה, ולפי השערתי מסתעף זה מקליפת עמלק, עכל"ק.

נמצא שקליפת עמלק מושכת לעקם דברי תורה, ושפיר נכשל יואב בפרשת עמלק, לטעות בניקוד הפסוק של מצות מחיית עמלק, ולבוא מזה לטעות הלכה למעשה, ודו"ק.

דוֹלָה וּמִשְׁקָה

פניני אמירה נעימה ב'יודיש'

וְנִהפֹךְ הוּא:

אין אונזערע זמן, איז די גאנצע וועלט פארדרייט געווארן. אמאליגע צייטן, אז עס איז ח"ו געווען א חולה אין שטוב, האט מען געוואוסט אז מ'דארף פארן צום רב'ן מזכיר זיין. מ'האט זיך קיין סאך נישט פארלאזט אויף די דאקטאר, ווייל די דאקטורים אין יענער צייטן האבן נישט געקענט קיין סאך. ממילא פלעג מען צאלן די דאקטאר אפאר גראשן, און פאר די צדיק האט מען אראפגעלייגט א שיינע פדיון.

היינט זענען זאכן פארדרייט געווארן. אזוי ווי די היינטיגע דאקטורים הייסן געלערנטע מענטשן וואס האבן אסאך שטודירט און קענען אסאך, פארלאזט מען זיך בעיקר אויף די דאקטאר, און מ'צאלט אים טויזענטער דאלארן, און נאך מ'איז געוועהן ביים דאקטאר, גייט מען צום רב'ן און מ'לייגט אראפ א קוויטל מיט 18 דאלאר, נישט ווייל מ'גלייבט אז די רבי'ס ברכה העלפט עפעס, נאר ווייל מ'געדענקט אז אין די היים איז געוועהן עפעס אזא מנהג, אז ווען איינער איז קראנק געווארן, פלעג מען גיין צו א רבי.

א ראיא אז מ'פארלאזט זי בעיקר אויף די דאקטאר און נישט אויף די רבי, איז פון דאס וואס פאר די רבי גיט מען א קארגע פדיון פון א פאר דאלאר, און צום דאקטאר גיבט מען הונטרעטער אדער טויזענטער דאלאר.

דאס דערמאנט מיר פון א מעשה וואס די **הייליגע זיידע זכרוננו לברכה** האט מיר דערציילט. עס איז נישט געווען די דרך פון די הייליגע זיידע צו מאכן ווערטלע, אבער דא האט ער יא געזאגט עפעס א ווערטל.

ער האט מיר דערציילט, אז עס איז פארהאן א יוד, וואס זיין פרנסה איז צו זיין א נאכט-שומר ביי א גרויסע 'וועירהויז'. דער יוד האט מורא פאר זיין לעבן, ווייל אויב חס ושלום קומען גנבים, קענען זיי אים רחמנא ליצלן הרג'נען.

פארציילט די זיידע, עס איז שוין צענדליגע יאר, וואס דער יוד קומט יעדער זונטאג, מיט א קוויטל און א פדיון פון איין 'פעני'. ווען די זיידע האט דאס

דוֹלָה וּמִשְׁקָה

דערציילט, האט ער זיך צושמייכעלט, און געזאגט, 'זעהט זיך אויס ער ווייסט נישט פון אינפלאציע'."

היינט איז טאקע אזוי, די רבי'ס און ערליכע יודן זענען געבליבן מיט די פעניס, און די דאקטורן מיט די טויזענטער.

ווי אזוי פירט זי אבער א חסיד, וואס האט באמת אמונה אין די ברכה און הדרכה פון זיין רבי, און נישט אין די דאקטאר.

וועל איך פארציילן א מעשה פון מיין זיידע, הרב החסיד רבי לייבל צוויאק זצ"ל.

איינער פון מיין זיידע'ס טעכטער, איז אמאל זייער קראנק געווארן אויף הושענא רבא. איז מיין זיידע תיכף געפארן קיין גער, צום הייליגע גערער רבי דער אמרי אמת זכותו יגן עלינו, מזכיר צו זיין די טאכטער.

האט מיין זיידע צוגעלגייט, 'די רבי זאגט דאך אז משה רבינו האט אין הושענא רבא געדאווענט זיין 515 תפלות אריינצוגיין אין ארץ ישראל, און אויב אזוי איז הושענא רבא א מסוגל'דיגע טאג צו פועל'ן'.

די אמרי אמת האט אנגעוואונטשן, און האט געהייסן מיין זיידע זי צו ברענגן צו די 'פעלשער' [א סארט דאקטאר] ביי מיין זיידע אין דערפל.

דער עצם געדאנק פון גיין צום פעלשער, איז כמעט א ליצנות, ווייל די פעלשער האט כמעט אינגאנצן נישט געקענט חכמת הרפואה. אבער די אמרי אמת האט געוואלט א ביסל באהאלטן זיין ברכה אין א טבע'דיגע השתדלות.

עס איז פשוט, אז ביי מיין זיידע איז נישט געוועהן קיין שום ספק, אז די דאקטאר האט זי נישט געהיילט, נאר די רבי'ס ברכה האט זי געהיילט.

און אזוי דארף מען צוגיין, מ'איז מזכיר ביים רבי, ווייל די רבי האט די כח צו פועל'ן א ישועה. אבער וויבאלד מ'דארף באהאלטן די ישועה אין א השתדלות פון טבע, גייט מען אויך צום דאקטאר - אבער גלויבן גלויבט מען אין די רבי'ס ברכה.

[סעודת פורים]

הראה לו כמין מטבע של אש ואומר לו כזה יתנו:

ווען דער אייבערשטער האט באפוילן די מצוה פון מחצית השקל פאר משה רבינו, האט דער אייבערשטער אים געוויזן א פייערדיגע מחצית השקל, און געזאגט אזא מחצית השקל זאל מען געבן.

דער אייבערשטער האט געוויזן א פייערדיגע מטבע, צו לערנען ווי אזוי די מצוה פון צדקה ארבעט.

אזוי ווי ווען מ'צינדט אן איין ליכט פון א צווייטע ליכט, גיבט די ערשטער ליכט פייער פאר די צווייטע ליכט, און אפילו הכי פעלד גארנישט פון די פייער פון די ערשטע ליכט.

די זעלבע וועג, ווען מ'גיבט צדקה, גיבט מען עפעס פאר די ארעמאן, אבער צדקה איז אזוי ווי א פייער, און אפילו אז די גיבט'ס א שטיקל פאר יענעם, וועט דיר נאך אלץ גארנישט פעלן.

[קידושא רבא]